

ΕΞΑΓΟΡΕΥΣΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΙΑΝ

Ἔτος Πρώτον.—Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 15 Ἰουλίου 1887.—Τεύχος Πέμπτον.

Γ. ΕΥΓΕΝΙΑΟΥ «ΙΑΤΡΟΥ»

ΗΘΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΤΟΥ ΜΩΣΑΪΚΟΥ ΝΟΜΟΥ

(Ἰδε τεύχος Δον)

Ὡς ἐκ τῆς σπουδαιότητος, ἣν ἀποδίδει ὁ Νόμος εἰς τὴν Ἐξομολόγησιν καὶ Μετανοίαν, ἀνάγκη ἔνα προσθίσωμεν τῷ θέματι τούτῳ ἠθικὰς πινὰς θεωρίας.

Κατὰ τὴν θεωρίαν τοῦ Παινικῆς δικαίου ὁ σκοπὸς τῆς ποινῆς τείνει εἰς τὸ παρεμποδίζειν τὰ ἐγκλήματα· ὅθεν ὅταν ὁ ἐγκληματίας παρεμποδίσῃ αὐτὸς ἑαυτὸν τοῦ ἐγκλήματος διὰ τῆς Μετανοίας, οὐδεμίαν ὑπολείπεται ἀνάγκη τῆς ποινῆς ὡς μέτρου προφυλακτικοῦ· ἀρκεῖ μόνον ἡ ἐξομολόγησις τοῦ πταίσματος, ἔνα μὴ συλληφθῆ ὑπόνοια κατὰ ἀθώων, ἐπιφυλαττομένου τοῦ καθήκοντος τῆς ἀποδόσεως ἢ ἀποζημιώσεως πρὸς τὸν ἠδικημένον εἴτε πρὸς τὸν συγγενῆ καὶ κληρονόμον αὐτοῦ, ἢ καὶ ἐν ἐλλείψει τούτων, πρὸς τὸν ἀντιπροσωπεύοντα αὐτοὺς ἱερέα εἴτε Κρατὴν ἐν ὀνόματι τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς καὶ Κριτοῦ τῶν ἀπάντων.

Διὰ τοῦτο ὁ Νόμος ὁρίζει τὰς:

«Ἄνῃρ ἢ γυνὴ, ὅστις ἐὰν ποιήσῃ ἀπὸ πασῶν τῶν ἀμαρτιῶν τῶν ἀνθρωπίνων, καὶ παραδὼν παρῶν ἐν Κυρίῳ, καὶ πλημμελήσῃ ἡ ψυχὴ ἐκεί-

νη, ΕΞΑΓΟΡΕΥΣΕΙ ΤΗΝ ΑΜΑΡΤΙΑΝ ΑΥΤΟΥ, ἣν ἐποίησε, καὶ ἀποδώσει τὴν πλημμέλειαν αὐτοῦ, τὸ κερῆλαιον αὐτοῦ, καὶ τὸ ἐπίπεμπτον αὐτοῦ προσθήσει ἐπ' αὐτὸ, καὶ ἀποδώσει τὴν ἐπλημμέλῃσιν αὐτῷ. Ἐὰν δὲ μὴ ᾖ τῷ ἀνθρώπῳ ἀγχιστεύων, ὥστε ἀποδοῦναι αὐτῷ τὸ πλημμέλημα πρὸς αὐτὸν, τὸ πλημμέλημα τὸ ἀποδιδόμενον τῷ Κυρίῳ, τῷ ἱερεὶ ἔσται». Ἀριθ. Ε'. 6 — 9. καὶ προσέτι.

«Τὴν ἀνομίαν μου ἐγνώρισά, καὶ τὴν ἀμαρτίαν μου οὐκ ἐκάλυψα. Εἶπα ΕΞΑΓΟΡΕΥΣΩ ΚΑΤ' ΕΜΟΥ ΤΗΝ ΑΝΟΜΙΑΝ ΜΟΥ Τῷ Κυρίῳ, ΚΑΙ ΣΥ ΑΦΗΚΑΣ ΤΗΝ ΑΣΕΒΕΙΑΝ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ» Ψαλμ. ΛΑ'. 5 — 7.

Τέλος πάντων ὁ Μωσαϊκὸς Νόμος τοσαύτην ἀποδίδει σπουδαιότητα τῇ Μετανοίᾳ καὶ Ἐξομολογήσει, ὥστε ἐπιλέγει ρητῶς «πᾶσαι αἱ ἀδικίαι αὐτοῦ (τοῦ μετανοούντος), ἃς ἐποίησεν. οὐ μὴ μνησθῶν, ἀλλ' ἐν τῇ δικαιοσύνῃ αὐτοῦ ᾗ ἐποίησεν, ἐν αὐτῇ ζήσεται»· καὶ περὶ τῆς Ἐξομολογήσεως: «Ἐξαγορεύσω κατ' ἐμοῦ τὴν ἀνομίαν μου τῷ Κυρίῳ καὶ σὺ ἀφήκας τὴν ἀσέβειαν τῆς καρδίας μου».

Ἡ δὲ ταυῦτη παρὰχώρησις σκοπεύει νὰ καταπολεμῇ τὴν ἀπελπισίαν τῶν ἀμαρτανόντων, δι' ἧς παρεκτρέπονται ἐπὶ τὰ χεῖρα, μέχρις οὗ ἀποβῆ ἀδύατος ἡ ἠθικὴ αὐτῶν βελτίωσις.

Ἄλλὰ καὶ ἐν τούταις ἡ ὑπὲρ τῶν μετανοούντων Ἄρεσις δὲν εἶναι ἄνευ ἀντιτίμου, καθ' ὅσον ἡ θεία Πανσοφία ἐπενόησεν Ἐγγυητὴν φέροντα τὰς ἀνομίας τῶν Μετανοούντων καὶ ἀναδεί-

Δὲν σὰς εἶπον, ὅτι τὰ νεῦρα σας ἔχουσιν ἀνάγκην ἀναπαύλας καὶ ψυχαγωγίας; Καὶ τί μανθάνω, ἀσύνετον παιδίον; χθὲς μετέβητε μέχρι Kuceller! Ἀλλὰ νῦν, ἔρχομαι, ὅπως σὰς ἐμποδίσω, ἵνα μὴ ποιήσητε ἄλλοτε παρομοίαν ἀντοκοτων. "Ἐλεθετε λοιπὸν μετ' ἐμοῦ καὶ ἐγὼ θὰ σὰς μάθω, πῶς πρέπει νὰ λατρευθῆτε ἐνταῦθα. Μάλιστα, μάλιστα, βλέπω, ὅτι τὸ τσιούτον σὰς ἐνοχλεῖ καὶ ὅτι ἠλπίζατε ὅτι δὲν θὰ μὲ ἐπανίδητε πλέον, ἀλλὰ δὲν δύναται τις νὰ ἐγκαταλίπη νέαν κόρην, ὡς ὑμεῖς.

"Υποταχθῆτε μόνον εἰς τὰς διευθύνσεις μου, ἔλθετε, ἐντὸς ὕλγου θὰ μὲ εὐγνωμονῆτε.

Μηχανικῶς πως ἔλαβον τὸν πῖλον καὶ τὴν ἠκολούθησα, παρ' ἄλλην τὴν κακὴν θέσιν, εἰς ἣν εὐρισκόμην. Μὲ ᾤδηγησε, συνεχῶς ὀμιλοῦσα εἰς τὸν κήπον τοῦ χειμῶνος, τσιουτοτρόπως δὲ καλοῦσι μέρος τοῦ Οὐασσέρμου, εἰς ὃ δὲν εἰσέρχεται ὁ θριμῦς ἄνεμος, καθότι ἐμποδίζουσιν αὐτὸν τὰ ὑψηλὰ τείχη τοῦ μοναστηρίου, καὶ εὐρίσκονται δένδρα τινὰ πράσινα ἀναμιγμένα μετὰ ροδιῶν. Τὸ πλῆθος ἦτο ἄπειρον, ἡ μουσικὴ ἐπαικνίζε καὶ πάντες οἱ ἀσθενεῖς κατέλαβον τὰ θρανία. Ἐφαίνετο δὲ, ὅτι μὲ ἐπερίμενον, καθότι ἔδει ν' ἀνταποκρινθῶ εἰς τὰς βεβαιασμένας εὐγενείας καὶ εἰς τὰ ὑπὸ τῆς περιεργείας μόνον ἐμπνευσθέντα ζήτηματα πρὸς ὅλα ἐκεῖνα τὰ πρόσωπα, ἅτινα δὲν μὲ ἐνδιέφερον.

Οὐδεμίαν μορφή ἀληθοῦς συμπαθητικῆς, οὐδεὶς λόγος εἰσδύων εἰς τὴν καρδίαν! Ἦμην δὲ ἐξηρηθισμένη οὐ μόνον κατὰ τῆς φορτικῆς ταύτης συνοδοῦ, ἀλλ' ἐπίσης ἐναντίον πάντων τῶν ὁμοίων μου. Μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων ὑπῆρχε γυνή, ἣτις ἀφήσασα τὸν σύζυγόν της καὶ τὰ τέκνα της, ἦλθεν ἐνταῦθα, ἵνα ζητήσῃ τὴν καθαρὰν ἡμέραν, καίτοι ἔδει νὰ καταπέσει ὑπὸ τῶν λυπηρῶν ἀσέβειων, δὲν ἠμποδίσθη ὁμως νὰ ἐξετάσῃ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν τὴν ἐνδυμασίαν μου, ἣτις πραγματικῶς ἦτο παρὰ τῷ ἐπικρατοῦντι συρμῇ περιτυλιχθεῖσα ἐν τῷ ἐκ κασηρίου ἐπανωροφίῳ της, ὅτε ἐκάθησα παρ' αὐτῆς. Ἐῖτα δὲ, προσφερομένη ὡς ἀρχαία γυνή, ἤρξατο νὰ μὲ διηγῆται τὰς γραιώδεις φλυαρίας τῆς πάλλωρος, ἐνῶ τὸ πλῆρες θανάτου βλέμμα της μὲ

εἴλυπε. Οἱ ἄνθρωποι λοιπὸν δὲν εἶναι εἰκόνας ἐκ κηροῦ ἢ νευρόσπαστα, ἅτινα παύουσι τὸ πρόσωπόν των μέχρις ὅτου παυομένης τῆς ἐντάσεως, τίθενται πάλιν ἐν τῷ κινωτῶν των;

"Ἀπελευθέρωσις ἦτο δι' ἐμέ, ὅτε ἐσήμαναν ὁ κώδων τοῦ γεύματος, διότι ἡ φλύαρος ὤφειλε νὰ ἐπιστρέψῃ πλησίον τῶν ἀσθενῶν της. Μόλις ἔλαβον ἐλευθερίαν, ἀλλ' ἤμην ἀδύνατος νὰ ὀμιλήσω καὶ νὰ ἀκούσω. Λαμπρὰν ἱασιν μοὶ ἐπροξένησεν ἐκεῖ, καθότι δὲν αισθάνομαι οὔτε τὸ σῶμα μου, οὔτε τὴν ψυχῆν μου ζωσαν.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑ

Ἡ ΑΡΧΑΙΑ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΗ

ΘΑΛΑΣΣΑ.

(*Ἰδε τῆχος Δον)

Κατὰ δὲ τὴν ἐποχὴν τῶν βροχῶν, συγκοινωνεῖ μετὰ τῆς θαλάσσης, καὶ τὰ ὕδατα τοῦ κόλπου Χαμμαμέτ εἰσχωροῦσι τότε κατὰ 50 χιλιάμετρα εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Ἰσηρίας.

Ἡ περιμέτρος τῆς εὐρείας ταύτης ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος ἰσοδυναμεῖ τότε πρὸς τὰ χίλια στάδια ἅπερ ἔριξε ὁ Σκύλαξ.

Αὕτη δὲ ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ὕδατος σχηματίζεται ὑπὸ τῆς λίμνης Κελθιάχ, ὡς καὶ μία σέβχα, ἡ σέβχα τῆς Δζερίδας, κειμένη μεταξὺ τῆς λίμνης ταύτης καὶ τῆς θαλάσσης, καὶ χωριζομένης ταύτης ὑπὸ μικρᾶς ζώνης γῆς ἣτις ὑπάρχει ἐν τῷ σχηματίζεσθαι.

Ἡ ζώνη αὕτη παρουσιάζει ἐτι πλείστας στενάς διεξόδους ἢ λαιμούς, διὰ τῶν ὁποίων ἀναμιγνύονται τὰ ὕδατα τῆς λίμνης μετὰ τῶν τῆς σέβχας.

Ἡ λίμνη Κελθιάχ καὶ ἡ σέβχα Δζερίδα συγκοινωνοῦσι πρὸς ἀλλήλας δι' αὐλάκος ἄνευ

προχωμάτων τὸ δὲ Οὐῆδ Μενρίς, ὅπερ πληροῦται μόνον ἐν τῷ χρόνῳ τῶν βροχῶν καὶ ὅπερ πρὶν εἰσχωρήσῃ εἰς τὴν σέβχα Δζεβάν, διακρίεται εἰς δύο βραχίονας, ὅστινες περικυκλοῦσιν ὑψώματα σχηματίζμενον τότε εἰς νησίδριον.

Αὐτὸ δὲ τὸ νησίδριόν ἐστὶν ἀκριβῶς ἡ Φλά τοῦ Ἡροδότου καὶ τοῦ Σκύλακος, ἡ δὲ τοποθεσία αὕτη ἐστὶν ἀκριβῶς ἡ αὕτη ἔκου οἱ δύο οὔτοι συγγραφεῖς ἔθηκαν τὴν ἑαυτῶν νῆσον Φλᾶν, δηλαδὴ τὴν εἴσοδον τοῦ ὅρμου Τρίτωνος.

Συμπέρασμα: Ὁ ὅρμος τοῦ Τρίτωνος οὐδέποτε ὑπέβηεν εἰς τὴν θάλασσαν ἀλλὰ λίμνη ὁμοία πρὸς ὅλας τὰς λίμνας τὰς κειμένας ἐπὶ τῶν ὄχθων τῆς Μεσογείου.

Μόνον δὲ ὑπέβηεν εὐρυτέρα διότι εἰσεχώρει μέχρι βάθους 50 χιλιαμέτρων εἰς τὸ ἔσω-τερικόν.

Γ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΑΔΗΣ.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑ

ΒΑΣΙΛΙΚΑΙ ΕΠΙΧΟΡΗΓΗΣΕΙΣ

Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσσίας λαμβάνει ἐτησίαν ἐπιχωρήγησιν φρ. 48,000,000. Καὶ μὴ παιούμενος χερσὶν τῆς ἰδιαίτης περιουσίας αὐτοῦ, ἣτις ὑπολογίζεται λίαν κολοσσαία, ὁ αὐτοκράτωρ δαπανᾷ καθ' ἐκάστην 125,000.

Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας καὶ βασιλεὺς τῆς Οὐγγαρίας φρ. 19,000,000. Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας φρ. 17,000,000. Ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας φρ. 11,000,000 καὶ ἐν τούτοις δαπανᾷ ἕτην τῶν ὧσων λαμβάνει. Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας φρ. 11,000,000 ἐπίσης. Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας φρ. 8,000,000. Ὁ ἀποθανὼν βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας, Λουδοβίκος Β', ἐλάμβανεν ἐτησίως φρ. 6,200,000 καὶ ἐδαπάνῃ πλείονα τούτων ὁ δὲ νῦν ἀντιβασιλεὺς λαμβάνει φρ. 300,000 μόνον.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Σουηδίας καὶ Νορβηγίας λαμβάνει ἐτησίως φρ. 4,600,000. Ὁ βασιλεὺς τῆς Πορτογαλίας φρ. 3,800,000. ὁ τῆς Σαξωνίας φρ. 2,600,000. ὁ τῆς Δανίας 2,400,000. Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Βρασσαίας φρ. 2,400,000. Ὁ βασιλεὺς τῆς Ὀλλανδίας φρ. 1,600,000. Ὁ μέγας δαυὶς τῆς Βάδης φρ. 1,400,000, ὁ τῆς Σερβίας φρ. 900,000, καὶ ὁ πρόφην ἡγεμὼν τῆς Βουλγαρίας φρ. 400,000. Τελευταίος δὲ μεταξὺ τῶν ἡγεμόνων ἔρχεται ὁ ἡγεμὼν τοῦ Μαυροβουνίου λαμβάνων ἐτησίαν ἐπιχωρήγησιν φρ. 120,000, ἔχει ὁμως καὶ ἐξωτερικὰς πῖνας χορηγίας.

Ἐν συνόλῳ οἱ μονάρχαι ἀμείβονται κατ' ἔτος διὰ φράγκων 180,000,000.

Ο ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΒΙΟΣ

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν τῷ κόσμῳ λαλουμένων γλωσσῶν ἀναβαίνει εἰς 3,064.

Οἱ κάτοικοι τῆς σφαιρᾶς προσθεύουσι 1000 διαφόρους θρησκείας. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνδρῶν ἰσοδυναμεῖ μετὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν γυναικῶν. Ὁ μέσος ὅρος τοῦ ἀνθρωπίνου βίου ἐστὶ περὶ τὰ 33 ἐτη· τὸ ἐν τέταρτον τῶν ἀνθρώπων ἀποθνήσκουσι πρὸ τῆς ἡλικίας τῶν 7 ἐτῶν· τὸ ἦμισυ αὐτῶν πρὸ τοῦ 17ου ἔτους οἱ δὲ ὑπερβάντες τὴν ἡλικίαν ταύτην ἀπολαύουσιν εὐδαιμονίας, ἃς στερεῖται τὸ ἦμισυ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Εἰς 1000 πρόσωπα 1 μόνον φθάνει εἰς τὸ 100ον ἔτος τῆς ζωῆς. Εἰς 100 δὲ μόνον 6 φθάνουσιν εἰς ἡλικίαν 65 ἐτῶν καὶ εἰς 500 μόνον 1 φθάνει τὸ 80ον ἔτος.

Τὴν γῆν κατοικοῦσιν 1,000,000,000. περὶ τοῦ ἀνθρώπου· τούτων τὰ 333,333,333 ἀνδρῶν ἔτος ἀποθνήσκουσι 91,824 ἀνδρῶν πᾶσαν ἡμέραν, 7630 ἀνδρῶν πᾶσαν ὥραν καὶ 60 ἀνδρῶν πᾶν λεπτὸν τῆς ὥρας ἢ 1 ἀνδρῶν δευτερόλεπτον. Οἱ θάνατοι οὔτοι ἀντικαθίστανται δι' ἰσοῦ σχεδὸν ἀριθμοῦ γεννήσεων. Οἱ ἐγγαμιοὶ ζῶσι πλείον ἢ οἱ ἀγαμιοὶ καὶ ἰδίως οἱ διζύγοντες μῖον ἐγκρατῆ. Οἱ ὕψιλοι τὸ ἀνάστημά εἰσι μακροβιώτεροι ἢ οἱ σμικροὶ· τῶν ἀνθρώπων ζῶσι πλείότε-

ροι μὲν γυναῖκες ἢ ἄνδρες μέχρι τοῦ 15ου ἔτους τῆς ἡλικίας, ὀλιγότεροι δὲ μετὰ ταῦτα.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν γάμων ἐστὶ 73 εἰς 2000 ἔτομα. Οἱ γάμοι δὲ εἶσι συνηθέστεροι μετὰ τῆς ἰσημερίας δηλ. κατὰ τοὺς μῆνας Ἰούνιον καὶ Δεκέμβριον. Οἱ γεννώμενοι κατὰ τὸ ἔαρ εἶσι εὐρωστότεροι τῶν ἄλλων. Αἱ γεννήσεις καὶ εἰ θάνατοι συμβαίνουσι συνηθέστερον τὴν νύκτα ἢ τὴν ἡμέραν. Ὁ ληθιμὸς τῶν δυναμένων νὰ φέρωσιν ὄπλα ὑπολογίζεται ἀναβαίνων τὸ ἐν τέταρτον τοῦ ὅλου πληθυσμοῦ.

Α· Γ. ΑΔΑΜΙΔΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΕΝΤΟΜΩΝ

Τινὰ τῶν ἐντόμων καταπλήττουσιν ἡμᾶς ἀληθῶς διὰ τῆς εὐφυΐας καὶ τῶν πανουργιῶν αὐτῶν. Οὕτως ἐπὶ παραδείγματι ὁ λεγόμενος Δύτης, καταδιωκόμενος ἐν τῷ ὕδατι ὑπὸ τινος σαρκοράγου ἐντόμου, μεταβάλλεται ἀπὸ ἐρυθροῦ καὶ σφριγώντος σκώληκος εἰς μάξαν κηλκὴν καὶ ἀποτρόπαιον. Ὁ δὲ διώκων, νομίζων ὅτι κρατεῖ ζώου νεκροῦ, ἀφίνει βδελυττώμενος τὴν ἄγραν, ἥτις ἀπαλλαχθεῖσα ἀναλαμβάνει πάλιν εὐθὺς τὴν προτέραν μορφήν. Παιδὲς δὲ ὄντες ἐξεπλάγημεν ἀπαντες βλέποντες κολοπέτρα τινε, ἀτινα, μάλιστα μὲν συλληθέντα, προσποιοῦνται ὅτι εἶνε νεκρά, ἅμα δὲ ἀφέντα ἐλεύθερα ἀπέρχονται φεύγοντα τρυφῶς. Τινὰ δ' ἐμμένουσιν οὕτως ἐν τῇ πανουργίᾳ, ὥστε προτιμῶσι μάλλον ἢνα καῶσι ζῶντα ἢ πνιγῶσι παρὰ νὰ φύγωσι. Ἄλλα δὲ, κινδυνεύοντα ἢνα συλληθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀρπαλέων πτηνῶν, ἕνεκα τῶν λαμπρῶν αὐτῶν χρωμάτων, καθίστανται ἀόρατα, περικαλυπτόμενα διὰ νημάτων ἀράχνης.

Ἐτερον εἶδος ἐντόμων, οἱ λεγόμενοι Βομβαρδισταί, διαφθείρουσι τοὺς ἐχθρούς αὐ-

τῶν δι' ἀληθῶς πυροβολικῶν. Τὰ κλεψύπετρα τρυτῆ, κινδυνεύοντα ἢνα συλληθῶσιν, ἐκβάλλουσιν ἐξ ἀπροσδοκῆτου ἐκ τῶν ἐντέρων ἀτμὸν ὑπολευκόν, ὅστις ἐξακοντίζεται ἀποτελῶν κρότον τινὰ αἰρνίδιον καὶ βρυκτύπον, ὁμοιον κάπως πρὸς τὸν τῶν κωνοῦ, φαρμακεύων καὶ πληγῶν τῶν διώκτας. Διατελοῦσι δὲ φεύγοντα πυροβολῶντα τὸν διώκοντα ἐχθρὸν σφοδρῶς καὶ συνεχῶς, μέχρις ὅς οὕτως, ἀποτρύφωται ἢ φαρμακευθῆ: ὑπὸ τοῦ ἀτμώδους ὑγροῦ, ἀρήνη αὐτὰ ἐλεύθερα.

Οἱ Βομβαρδισταί εἶνε τὰ ἀνδρείωτα καὶ τιμηρότατα τῶν ἐντόμων. Ἀναγκυόμενα τάττουσι πάντοτε φύλλα τινε, ὅστις ἀγρυπνεῖ δι' ὅλους. Ἄμα ὁ φύλλος ἰδὼν πλησιάζοντα ἐχθρὸν τινε, πυροβολεῖ ἀσκόπως τὰ δεξιὰ ἐντόμα, ἐγειρόμενα ἐκ τοῦ κρότου παρατάττονται εὐθὺς στιχῆδόν ὡς ἀληθῆς κανονοστοιχία, καὶ πυροβολῶντα συνεχῶς κατέχουσι τὴν ἐπιδρομὴν τῶν ἐχθρῶν, ὧν πολλοὶ ἀπολήθουσι κατὰ τὴν προσβολήν.

Ἄδηράγον τι ἡμίπερον, τὸ λεγόμενον Μορμολύκειον, κατέστη περιβόητον διὰ τὰ τεχνάσματα, ἀτινα μεταχειρίζεται πρὸς ἄγραν τῶν μυιῶν καὶ ἄλλων μικροτέρων ἐντόμων. Θέλον ὅπως ἐξαπατήσει αὐτὰ περιλείπει πρῶτον ἅπαν αὐτοῦ τὸ σῶμα διὰ τινος γλοιώδους ὑγροῦ, ὕστερον δὲ καλύπτεται διὰ κόνεως καὶ μορίων μαλλοῦ οὕτως ἐπιμελῶς, ὥστε συγγέεται τῷ ἐδάφει, καὶ ἀναμένει ἀόρατον μέχρις ὅτου φανῇ ἡ λεία. Τότε τὸ μορμολύκειον, μετασχηματισμένον εἰς ἄμορφον μάξαν κόνεως καὶ μαλλοῦ, βαίνει βρυδύτατα, καταβεβαρημένον ὑπὸ τοῦ κομμώματος, πρὸς αὐτὴν, μέχρις ὅτου πλησιάζαν ἱκανῶς δυνηθῇ ἢνα ἐπιπέση καὶ καταβροχθίσῃ αὐτὴν ἐξ ἀπροσδοκῆτου.

Ἡ κόνις, ἣν βλέπομεν ἐν ταῖς γωνίαις τῶν κακῶς σαρωθέντων θελάμων ἢ κιβωτίων, ἥτις συνήθως εἶνε ἀναμεμιγμένη ἄμ-

μω καὶ μορίοις μαλλοῦ σφαιροῦ, προέρχεται ἐκ τῶν δολίων μεταμορφώσεων τοῦ ἐντόμου τούτου, ὅπερ μετασχηματισθὲν καθίσταται ἀγνωρίστον· διὸ εἰ ἐντομολόγοι συλλαμβάνοντες πλύνουσι πρῶτον καὶ καθαρίζουσιν ἐπιμακρὸν πρὶν ἢ δυνηθῶσιν ἢνα κατατάξωσιν αὐτό.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΑΠΟΚΟΠΕΝ ΟΥΣ

Πλούσιός τις κύριος ὑπέστρεψε μόνος ἐκ Βρεστῆς εἰς τὰς Ρέννας ἐφιππος. Ὁ ὑπρέτης του ἐγκαταλιπὼν αὐτὸν ἐπέβη πλοίου ἐταίμου δι' ἀπόπλου· οὕτως ὁ κύριος ἔχων ἀνάγκην ἄλλου ὑπρέτου, πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ πρώτου, ἀπετάθη καθ' ἑδὼν πρὸς τινε διαθεσίμους, προτιθεμένους νὰ περιέλθωσι τὴν Γαλλίαν, ἀλλ' αἱ συμφωνίαι ἦσαν τόσῳ σκληραὶ, ὥστε ἅπαντες ἠρνήθησαν νὰ ὑπηρετήσωσι παρ' αὐτῷ.

Περὶ τὸ ἐσπέρας ἀφίκετο πρὸ μικρῆς πενιχρῆς καλύβης, ἧς ἡ θύρα ἦν ἀνεφωμένη. Εἰσελθὼν ἢνα ἀνάψῃ τὴν κηλοσύριγγά του, εὔρε τρεῖς ἀδελφούς, λίαν κατηφεῖς παρὰ τῇ ἐστίχῃ καθιμένους καὶ κλαίοντας. Ἐξετάσας τὸ αἷτιον τῆς τσασύτης αὐτῶν θλίψεως ἔμαθεν ὅτι αἱ τρεῖς νέαι πρὸ μικροῦ εἶχον θάψει τὸν πατέρα αὐτῶν, πτωχὸν μωλωθρόν, ὅστις ὡς μόνον περιουσίαν τοῖς εἶχεν ἀφήσει ἐξ ἴσονος κίβρια (1).

Ὁ κύριος προὔτεινε νὰ παραλάβῃ τὸν πρεσβύτερον, ὡς ὑπρέτην.

— Ὅχι ἔχρη ἕκατόν σκούδα κατ' ἔτος τῷ

(1) liard λεπτόν, ἀρχαῖον, χαλκοῦν νόμισμα ἰσοδυναμοῦν μὲ τρεῖς δηνάρια, τὸ δὲ δηνάριον ἴσον πρὸς τὸ δωδέκατον τοῦ σολδίου, τὸ δὲ σολδίον ἐστὶ τὸ εἰκοστὸν μιᾶς λίβρας ἰσοδυναμοῦσης πρὸς ἕν φράγκον. Σ. Μ.

εἶπεν. Ἀλλὰ, πρόσεχε ποτὲ νὰ μὴ θυμώσης ἄλλως θὰ σοὶ ἀποκόψω τὸ οὖς.

— Καὶ ἐὰν θυμώσητε σεῖς πρῶτος;

— Ὅχι μοι ἀποκόψης τὸ ἰδικόν μου καὶ θὰ λάβῃς τρεῖς σάκκους χρυσοῦ.

Ὁ νέος παρεδέξατο τὰς συμφωνίας ταύτας, ἔπειθεσεν ὀπισθεν τοῦ κυρίου καὶ συνώδευσεν αὐτὸν εἰς τὴν ἔπαυλιν.

Τῇ ἐπαύριον περὶ τὴν πρώτην ὥραν ὁ κύριος διέταξε τὸν νέον ὑπρέτην νὰ ἐδιηγήσῃ τὰς βούσας εἰς νομὴν καὶ νὰ ἐπανέλθῃ ἀκριβῶς τῇ δεκάτῃ ὥρᾳ τῆς πρωίας. Ἀλλ' ὅτε ἐπανήλθεν εἶχον ἤδη προγευματίσει.

Ὁ ὑπρέτης εὐρέθη εἰς θέσιν νὰ θυμώσῃ, ἀλλ' ἐκρατεῖτο χάριν τοῦ ὠτός, ὅπερ δὲν ἤθελε νὰ δώσῃ ἀντὶ ἐνὸς γεύματος.

Ἐν ταύταις ὁ κύριος μετεχειρίζετο αὐτὸν οὕτως ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, ὁ δὲ ὑπρέτης μὴ κρατούμενος πλέον ὠργίσθη, συνέπεια τοῦ ὑπολοίτου ὑπῆρξεν ἡ ἀπώλεια τοῦ ἐτέρου ὠτός. Φεβούμενος—καὶ δικαίως—μὴ ἀπολέσῃ καὶ τὸ ἕτερον οὖς, ἔκρανε συνετὸν νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν ἔπαυλιν· ἐπιστρέψας δὲ ἐδιηγήθη τὸ δυστύχημα εἰς τοὺς ἀδελφούς του.

« Ἡ σειρὰ μου τῶρα » ἀνεφώνησεν ὁ δευτερότοκος υἱὸς τοῦ μωλωθροῦ.

Καὶ νομίζων ἑαυτὸν πονηρότερον τοῦ ἀδελφοῦ του, ἔλαβε τὴν ράβδον καὶ ἀνεχώρησεν ἢνα ζητήσῃ ὑπηρεσίαν παρὰ τῷ πυργιδεσπότῃ.

Δὲν ὑπῆρξεν ὅμως εὐτυχέστερος τοῦ ἀδελφοῦ του. Μετὰ ἐκτὼ ἡμέρας ἐπανήλθεν ἔχων κεκομμένα ἀμφότερα τὰ ὠτα.

— Εἶναι ἀνάγκη, ἀνεφώνησεν ὁ Φάνχιος, ὁ νεώτερος, νὰ ὑπάγω νὰ εὔρω τὸν καταπραμένον ταῦτον πυργιδεσπότην. Ὅχι τὸ μετανοήσῃ, τὸ ὀρκίζομαι!

Καὶ ἀσπασθεῖς τοὺς δύο αὐτοῦ ἀδελφούς ὁ Φάνχιος ἔλαβε τὴν ράβδον καὶ ἐπορεύθη πρὸς τὸ μέγαρον.

— Γνωρίζεις τὰς συμφωνίας μου; ἠρώτησεν ὁ κύριος.

— Βεβαίως! Ἐπὶ ἕν ἔτος, ἕως ὅτου φωνάξῃ ὁ κοῦκκος ὀφείλω νὰ σᾶς ὑπηρετήσω, χωρὶς νὰ θυμώσω.

— Παράδοξος κοῦκκος! ἀνέκραζεν ὁ ὑπηρέτης.

Ὁ κύριος προσέδραμεν εἰς τὸν θόρον.

— Δαίμον! εἶπε βλασφημιῶν ἐφόνευσας τὴν σύζυγόν μου! Ἦσὲ φονεύσω ἐπίσης ὡς σκύλον!

— Ἐθὺ μὴ σάτε, ἀφροντικός!

— Βεβαίως, ἐθύμωσα.

— Τότε γνωρίζετε τὰς συμωνίας μας; ἐθυμώσατε πρώτος, σὰς κόπτω λοιπὸν τὸ αὐτὶ καὶ μεῖ διδότε τρεῖς σάκκους χρυσοῦ, χωρὶς νὰ λογαριασώμεν τὰ ἑκατὸν σκουῖδα τοῦ μισθοῦ.

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ Φάνχιος ἐσπάσατο τὴν μάχιον καὶ ἀπέκασε τὸ οὖς τοῦ κυρίου του!

— Μέχρις οὗτω φωνήσῃ ὁ κοῦκκος, εἶπεν ὁ πυργιδεσπότης, δὲν θὰ πράττῃς ἄλλο ἐνταῦθα ἢ θὰ τρώγῃς, θὰ πίνῃς, θὰ κοιμάσαι καὶ θὰ ἐξέρχῃσαι εἰς περίπικτον, πρὸ τοῦ μὲ καταστήσῃς ἐπικίτην ἢ μὴ ἀπεκλήψῃς καὶ τὸ ἕτερον οὖς.

— Θυμάσαι! ἀνεφώνησεν ὁ Φάνχιος. Καὶ ἐγὼ ἐκεῖ ἤθελα νὰ κατακνήσω!

Τέλος ἠκούσθη τὸ ᾄσμα τοῦ κόκκου τοῦ ἔαρ ἐν τῇ δάσει, κατὰ τὸν γλυκὴν μῆνα τοῦ Μαΐου, κατ' ἢ ἡ φύσις φαίνεται ἀναγεννωμένη. Ὁ κύριος ἔδωκε τρεῖς σάκκους χρυσοῦ τῷ Φανχιῶ, μὴ λησμονήσας τὰ ἑκατὸν σκουῖδα τοῦ μισθοῦ, ὁ δὲ ὑπηρέτης ὑπέστρεψεν εἰς τὴν χώραν του, παρὰ τοῖς ἀδελφοῖς του.

Ἦτο πλούσιος ἤδη ὁ Φάνχιος, ὁ ὑπηρέτης ἐνυμφεῖθη τότε τὴν θελκτικωτέραν νεάνίδα τῆς χώρας του, καὶ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἑορτακὶ ἐτελέθησαν καὶ συμπόσια μεγαλοπρεπῆ παρετέθησαν. ἐν οἷς διεσκέδασαν ἅπαντες ἐν τῇ κοινότητι ἐκείνῃ οἱ πτωχοὶ ὡς καὶ οἱ πλούσιοι.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

N. I. ΓΕΝΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΩΡΑΙΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΕΠΙ ΘΡΟΝΟΥ

Ὁ Ραφαήλ ἐγεννήθη ἐν Οὐρβίνῳ τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν τοῦ ἔτους 1483. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ Ἰωάννης Σάντης, καλλιτέχνης ἀφελής, πρῶτος καὶ καλοῦ ἄγαθος, ἐδίδαξεν ὁ ἴδιος τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς διαγραφικῆς σχεδιογραφίας εἰς τὸν προσφιλεῖ καὶ μονογενεῖ αὐτοῦ υἱόν, εἰς τὸν ὅποιον ἔδωκε τὸ ὄνομα τοῦ Ἀγγέλου Ραφαήλ.

Βραδύτερον ὁμῶς, αἰσθανόμενος, ἑαυτὸν ἀνεπιτήδειον πρὸς διδασκαλίαν, ἕνεκα τῆς προύρωσ παρὰ τῷ Ραφαήλ ἀναπτυσσομένης ἐπιδόσεως παρέδωκεν αὐτὸν εἰς τὸν ἐν Περουζῇ, τότε περίφημον ζωγράφον Περουζίνου. Ὁ Ραφαήλ δεκαπενταετῆς ἤδη συνωκειώθη τάχιστα πρὸς τὸ ὕψος τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ, καὶ ἐν βραχεῖ εἰργάζετο μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τῆς αὐτῆς εἰκόνος, δίδων δειγματὰ τῆς περὶ τῆς ἔκφρασις τῶν φυσιογνωμιῶν μελούσης δεινότητος αὐτοῦ. Μετ' ὀλίγον ἀπεδήμησεν εἰς Καστέλλαν ὅπου ἐξωγράφησε τὸν ἀρχαῖον τῆς Θεοτόκου ὡς καὶ τὴν Παρθένον ἐπὶ θρόνου. Ἐδῶ ὁ Ραφαήλ, καίτοι εἰσέτι ὑπὸ τὴν ἐπιτροπὴν τῆς Περουζιανῆς σχολῆς, τῆς ὁποίας χαρακτήρ ἦν ἡ ἀκρα ἀφέλεια καὶ γλυκύτης τῶν φυσιογνωμιῶν, τὸ σύμμετρον καὶ τραχὺ τῶν πτωχῶν, πεπαικιμένων ὑπὸ λεπτοῦρων χρυσοῦν κοσμημάτων, οὐχ' ἦπτον ἀναφαίνεται ἰδιορρυθμίας, καταχέων ἐπὶ τῶν φυσιογνωμιῶν νεαρόν τι καὶ πρόσφατον πνεῦμα ἀνεκφράστου θυμιδίας, ἀγγελικῆς ταπεινότητος καὶ θείου ὕψους. Ἡ ἀπαράμιλλος χάρις, τὸ ἀνετον καὶ ἐπαγωγὸν τῶν προσώπων τῆς εἰκόνος ταύτης, ἀπομιμήσεων ἀφελῶν τῆς φύσεως, πρεϊόντων πρωτοτύπων καὶ οὐχὶ ἀπορρέόντων ἐκ σπουδῆς τῆς γλυπτικῆς τῶν ἀρχαίων, ἡ σεβασμία αἰδώς, ἡ ἐπιπνεύουσα ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας τῆς Παρθένου, αἰονεῖ ἀγνοούσης τὴν ὠραιότητα αὐτῆς ἢ φυσιγνωμία τῶν συνεμηλικῶν καὶ φίλων παρθένων, ζηλευουσῶν τὴν τύχην αὐτῆς, ἡ λύπη καὶ ἡ ἀγανάκτησις τῶν διαφόρων ραβδοφόρων μνηστῆ-

ρων, οἵτινες θραύουσι τὰς ἀθαλεῖς ράβδους αὐτῶν, μὴ βλαστησάσας ὡς ἡ τοῦ Ἰωσήφ, ἅπασαι αὐταὶ αἱ καλλοναὶ συλλήβδην λαμβανόμεναι ἀπεργάζονται σύνολον, ὅπερ μόνη ἡ μελοφυΐα τοῦ Ραφαήλ ἠδύνατο νὰ συλλάβῃ. Καὶ ἦτο μόλις δεκκοκταετής! Ὅποια τελειότης σχεδιο-

γραφίας, ὁποία δεινότης περὶ τὴν ἔκφρασις τῶν φυσιογνωμιῶν καὶ τὴν ἐπίτευξιν τῆς τῶν μελῶν συντομῆς!

Ἄλλ' εἶνε ἀδύνατον νὰ περιγράψῃ τις ἅπασας τὰς εἰκόνας τοῦ Ραφαήλ, χωρὶς νὰ κοπιᾷ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνεκφράστου διὰ συνεχῶν

Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΕΠΙ ΘΡΟΝΟΥ

(ΥΠΟ ΡΑΦΑΗΛ)

ἐνθουσιωδῶν περιγραφῶν.

Ὁ Ραφαήλ ἀπέθανεν ἐκ πλευρίτιδος, τὴν 6 ἄπριλιον 1520 τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν, ἡμέραν ἐπέτειον τῆς γεννήσεως αὐτοῦ. Αἰσθανόμενος τὸ τέρας τοῦ βίου διέθεσε τὰ περὶ αὐτόν, ἐξασφαλίσας τὸ μέλλον τῆς γυναικὸς, τὴν ὁποίαν το-

σοῦτον περιπαθῶς ἠγάπησε, διαμειράσας τὴν περιουσίαν αὐτοῦ εἰς τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς δύο αὐτοῦ φιλότατους μαθητάς, τὸν Ἰούλιον Ρωμάνον καὶ Φραγκίσκον Πέννι, εἰς τοὺς ὁποίους ἐκληροδότησεν ἅπαντα τὰ καλλιτεχνήματα.

ΠΕΡΙ ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΩΝ

Εὐθύς ἐξ ἀρχῆς σπεύδω νὰ εἶπω ὅτι οὐδὼς προτίθεμαι νὰ κατακρίνω τὸ σύστημα ἀλλὰ νὰ ὑποδείξω τὴν κακὴν χρῆσιν αὐτοῦ. Βεβαίως ἡ εἰσαγωγή εἰς τὸν μαθητικὸν βίον ἡ παρεχομένη διὰ νηπιαγωγικοῦ συστήματος, ὅπως ἐννοοῦσι τὴν χρῆσιν αὐτοῦ, εἰ ὅπαδοι καὶ εἰσηγηταὶ του, εἶνε καλλίστη, ἐφαρμοζομένη καλῶς, ἀλλ' ἐπικίνδυνος καὶ πολὺ μάλιστα, ἀποβαίνει δι' ἑλλειποῦς ἢ κακῆς ἐφαρμογῆς.

Περιστάσεις τοῦ καθ' ἑκάστην βίου ἐπέτρεψάν μοι ἐκ τοῦ πλησίον ν' ἀντιληφθῶ ἑλλειψμάτων τινῶν κατὰ τὴν χρῆσιν τοῦ συστήματος τούτου, τὰ ὅποια ἀφίκω εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν τε ἐπαϊόντων καὶ δυναμένων, οὓς παρακαλῶ ἵνα μὴ παρ' ἐμοῦ ἀναμένωσι, τοῦ μὴ ἀνήκοντος εἰς τοιαύτην σοφὴν χρείαν, φιλοσοφικὰς τινὰς ἢ ἄλλας σκέψεις περὶ παιδῶν ἀγωγῆς, ἀλλ' ἀπλουστάτην ἀναγραφὴν διαταγῶν τινῶν.

Εὐρέθην ἐπὶ τινὰ ἔτη κατὰ σειρὰν εἰς τὰς λεγομένας ἐξετάσεις νηπιαγωγείων καὶ διαφόρων, διότι ἀφ' ἧς στιγμῆς πρώτη ἢ «Παλλάς» καὶ εἶτα τὸ «Ζάπειον». Εἰσηγάγον εἰς τὴν μεγαλοῦπολιν ταύτην τὸ θελκτικὸν τοῦτο τῆς διδασκαλίας σύστημα, ἐφύησαν δὲ κινῆ ἀμμανιτῶν ταῦτα καὶ οὐδὲ πρόστειον οὐδὲ συνοικία ἐλαχίστη αὐτῆς, ἀπὸ Πέραν μέχρις Ὑψωμαθίων καὶ Βλάχκας ἀπὸ Φερικιοὶ μέχρι Μάλτεπε καὶ ἀπὸ Χαλκηδόνος μέχρις Ἀρναούτικοι ὑπάρχει μὴ φιλοτιμηθὲν ὅπως προσλάβῃ δεσποινίδα τινὰ Ἄννα ἢ Πολυξένην, ἧτις μετ' ἀκαταβλήτου προσπαθείας, μετὰ μητρικῆς σχεδὸν στοργῆς, κατὰ γίνεταί καθ' ἑλπὴν τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους

νὰ διδάξῃ εἰς σωρείαν μικρῶν τοῦ ἔθνους ἐλλείπων ὅτι ὁ ὄνος εἶνε ζῶον τετράπουν, ὅτι ἡ κοῦκλα ὀνομάζεται ἑλληνιστὶ πλαγγὼν καὶ ὅτι τὸ γράμμα, ὅπερ γράφει ἐπὶ τοῦ πίνακος εἶνε Α, ἵνα μὴ προσθέσω εἰς τὰς πολλὰς αὐτῆς φροντίδας καὶ τὴν ἀγαθῶς μητρικὴν τοῦ νὰ λύῃ τοὺς ζωστῆρας καὶ νὰ στέλλῃ εἰς τὸν τοὺς μικροὺς αὐτῆς ἀγγέλους.

Φυσικὴν συνέπειν θὰ θεωρήσῃ βεβαίως πᾶς ἀναγνώστης τοῦ κόπου καὶ τῆς ὑπομονῆς μου τοῦ νὰ ζητήσω νὰ πείσω ἐμαυτὸν περὶ τὴν ἀληθῶς καλῆς συγκρομίδος, ἢν παρέχουσιν οἱ παιδικοὶ οὗτοι κῆποι καὶ περὶ τοῦ καλοῦ ἀποτελέσματος τῆς νέας διδασκαλίας ἐπὶ τοὺς τρόπους, τὸ ἦθος, τὴν διάνοιαν τῶν μικρῶν ἐκεῖνων ἀγγέλων.

Καὶ πρῶτον ἤρχισα σκεπτόμενος κατ' ἐμαυτὸν ὡς ἐξῆς καὶ ἐπεθύμουν πολὺ ἵνα μοι εἶπῃ τις, δι' ὀλίγων ὁμῶς λέξεων, διότι οὐδὼς εὐκαιρῶ διὰ πολλὰ ἐάν ὁ τρόπος μου τοῦ σκέπτεσθαι ἦνε ἐλαττωματικὸς, καὶ θὰ τῷ εἶμαι λίαν εὐγνώμων. Μοι ἐνδιᾶφerei πολὺ τὸ πρᾶγμα, διότι ἔχω δῶα μικροὺς ἀγγέλους πλησιάζοντας τὰ πέντε ἔτη καθὼς οὐδὼς ἀμριβάλλω, καὶ πολλοὶ ἀναγνώσται τοῦ παρόντος, οἵτινες ἐπίσης θὰ ἐνδιᾶφερωνται. Θὰ ἦτο εὐτήχημα λοιπόν, εἰπεῖθι καὶ ἄλλοι σκέπτονται, ὡς γινώσκω, καθ' ὃν καὶ ἐγὼ τὸν τρόπον ἐάν ἐρωτῶμεθα.

Ἦρχισα, ὡς εἶπον, σκεπτόμενος καὶ ἐρωτῶν ἐμαυτὸν ἐάν πράγματι τὰ ἀγγελούδια αὐτά, τὰ διὰ τοσούτω γλυκείας φωνῆς κοιμίζοντα εἰς τὰς ἀγάλας των τοὺς πλαγγῶνας, τὰ διὰ τοσαύτης ἀληθῶς τόλμης παιδικῆς σατυρίζοντα τὸ περίξ δημόσιον, τὸ ὅποιον νομίζομεν ν' ἀποτελεῖται ἐκ τῶν γονέων καὶ προσθετέρων ἀδελφῶν του, διὰ τὰς κακίας αὐτῶν, — ἂν ἐπιτρέπηται οἱ προσβύτεροι οὗτοι νὰ ἔχωσι κακίας διὰ τὸν μικρὸν ἀγγέλον, — ἐάν πράγματι μορφῶνται κατὰ

τὸ ἦθος. Καὶ ἐν τῇ ἐκπαιδευτικῇ μου ἀγνοίᾳ εἶπον καὶ ὠμολόγησα ὅτι διδάσκονται ἀληθῶς νὰ σέβωνται τοὺς μεγαλητέρους των, — τὴν μητέρα ἢ τὴν ἀδελφὴν, αἵτινες φέρουσι τὸ ἥλιο τρόπιον φουστάνι, τὸ ὅποιον ἐπέκρινεν ἡ μικρὰ ἀθώτης ἐν τῇ ἀπαγγελίᾳ τῆς. Καὶ οὕτως, εἶπον, διδάσκονται τὴν πρῶτην ἐντολήν. Εἶπον καὶ ὠμολόγησα ὅτι διδάσκονται τὴν εὐλικρίνειαν ὅταν συγκαλύπτω τὴν ἰδίαν ἀγνοίαν δι' ἀσυναρτήτων καὶ συγκεχυμένων φωνασκιῶν ἀποκρινόμενα εἰς τὴν νηπιαγωγόν, γράφουσιν ἐν γράμμα ἐπὶ τοῦ πίνακος, εἶνε Α. Συνέλαβον τὰ 9]40 εἰς τὰς ἐξετάσεις τοῦ αὐτοῦ τοσοῦτο ἐπὶ τῶν νηπιαγωγείων τῆς πόλεως ἡμῶν ἢ μηδεμίαν ἀπάντησιν δίδόντα, ἢ ἀπλῆν φωνὴν ἐκβάλλοντα ἢ ἄλλ' ἀντὶ ἄλλων λέγοντα.

Ἄλλὰ πρέπει νὰ ἠπατώμην διότι δὲν ἀνήκα εἰς τὸ διδασκαλικὸν σῶμα, τὸ ὅποιον ἀπὸ δεκαετίας λιθωνωτοὺς καίει εἰς τὸν βωμὸν τοῦ νέου συστήματος. Εἶπον καὶ ὠμολόγησα ὅτι δὲν πρέπει νὰ διδάσκωνται τὸν πρὸς τὴν ἐπίδειξιν Ἔρωτα, — ὅπως ἡμεῖς εἰς τὴν ἐποχὴν ἡμῶν, — ἀπαγγέλλοντα εἰς θελκτικὰ κωμειδύλια ἐνώπιον χειροκροτοῦντος πλήθους, ἐνθουσιωδῶς ἀναφωνοῦντος τὸ ὠραῖον ἀγγελοῦδι! τί ὠραία ὅπου τὰ λέγει! καὶ ἄλλα τοιαῦτα, τὰ ὅποια ἡ ἀδυναμία περὶ τὸ διαλεκτικὸν ὕφος δέν μοι ἐπιτρέπει ν' ἀναγράψω. Οὐδεμίαν βεβαίως ἐπίδειξιν ἐνέχουσι ταῦτα εἰμὴ διὰ τὴν διδασκουσαν, διότι πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ἐννοήσωσι τὴν ἐπίδειξιν αἱ μικραὶ αὐταὶ κεφαλαὶ αἱ μόλις εἰδυταὶ ὅτι ὁ ὄνος εἶνε τετράπους. Δὲν γινώσκουσι τὴν λέξιν, πιθανὸν νὰ εἶπῃ ἡ θελκτικὴ διδασκαλὸς των, πῶς θέλετε νὰ ἐννοήσωσι τὸ αἶσθημα εἰς ἐποχὴν ἑσπερημένην αἰσθημάτων; Καὶ ἂν μοι ἔλεγε τὸ τοιοῦτο, διότι δὲν ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ μοι εἶπῃ τις αὐτοπροσώπως τὸ τοιοῦτο, θὰ ἀπέ-

στρεφον τὴν κεφαλὴν πιστεύων καὶ ἑμολογῶν ὅτι ἀληθῶς εἶνε κακὴ ἡ Ἐποχὴ νὰ στερηθῆται αἰσθημάτων.

Ἄλλὰ, θαυμάσατε τὴν δυσκολίαν μεθ' ἧς πείθομαι, καὶ πταίουσιν εἰς τοῦτο οἱ δῶα μικροὶ μου ἀγγελοὶ, οἱ ὅποιοι πλησιάζουσι τὴν πρῶτην τῆς ὑπάρξεώς των πενταετίαν, δὲν ἤρκεσθην εἰς τὴν ἐπιπολαίως ὡς ἄνω σχηματισθεῖσαν πεποιθήσιν μου, ἠθέλησα νὰ βεβαιωθῶ ἐτι περισσότερον, ν' ἀπολαύσω τὴν ἐντελὴ εὐτυχίαν τῆς ἐσηχηματισμένης πλῆθους πεποιθήσεως καὶ ἠρεύνῃσα ἐτι περαιτέρω. Εἶχον ἀληθῶς διδαχθῆ τὴν ταπεινότητα (ὄχι τὸν ἐγωισμόν), τὸ σέβας (ὄχι τὴν αὐθάδειαν), τὴν μετριοφροσύνην (ὄχι τὴν ματαιότητα) τὰ μικρὰ ἄνθη τοῦ νηπιαγωγικοῦ κήπου, καὶ δύναμαι νὰ διαπιστώσω τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων διὰ τῶν ἀπείρων ἀποδείξεων, ἂς μοι παρέσχη ἡ ἔρευνα αὕτη. Δυστυχῶς τὸ μνημονικόν μου καὶ ὁ εἰς τὴν διάθεσίν μου χώρος καὶ ἡ ὑπομονὴ τοῦ στοιχειοθέτου ἴσως, εἶνε μικρὰς ἀνεκτικότητος ἐπιδεκτικά! Καὶ πρῶτον περὶ τῆς ταπεινότητος των ἐπέισθην διότι τὰ νέα ταῦτα ἄνθη τοῦ νηπιαγωγικοῦ κήπου οὐδὲ κύπτουσι τὴν κεφαλὴν οὐδὲ ἐρυθρῶσιν ὅπως τὰ κακοανατεθραμμένα ἐκεῖνα παιδιά τῆς ἐποχῆς ἡμῶν, ἧτις εὐτυχῶς παρῆλθε πλέον. Δεύτερον τὸ σέβας, διότι ἄνευ τοῦ παραμικροῦ διασταγμοῦ, μετ' ἐπιχαριτωτάτης καὶ μαγευτικωτάτης τόλμης ὑπεβάλλουσι (ἀγνοῶ ἂν γραμματικῶς ὤφειλον ἀντὶ τῆς ὑπὸ νὰ συνθέσω τὴν ἐπί) τὰς μικρὰς καὶ ποικίλας ἀπαιτήσεις των. Τρίτον τὴν μετριοφροσύνην, διότι ἐν τῇ διδασκαλίᾳ, ἧτις γίνεται πρὸς ἀνάπτυξιν τοῦ πρὸς τὸ καλὸν ἔρωτος (ἀλλοίμονον! ἠναγκάσθην ἐπὶ τέλους καὶ εἰς τὴν χρῆσιν ὀρθὴν ἢ μὴ παιδαγωγικῆς φράσεως) ν' ἀρέσκωνται εἰς τὰ ὠραία καὶ κομψὰ φορέματα, τὰ καλὰ βιβλία καὶ τὰ λοιπὰ ὠ-

ραία. Υποθέτω συνάμα καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ τοῖς διδάσκηται ὅτι καὶ ὀλίγον ψεύδος αὐξάνει τὸ θέλητρον τῆς ὁμιλίας, ὀλίγη ὑπερβολή, ἡ ἐπίδειξις τὴν χάριν ἐν γένει, ὀλίγη τόλμη, ὀλίγη θρασύτης ὅτι προκαλοῦσι τὸν ἔπαινον, ἀλλὰ ταῦτα πάντα βεβαίως ἐπὶ τὸ παροδικώτερον, ὡς ἐντελεῖτινα συμπληρώματα τῆς ὁλῆς οἰκοδομῆς, ὡς ἡ τελευταία ἐπίθεσις καρφίδος εἰς τὴν ἐσθῆτα ἢ λευκοῦ κονιάματος εἰς τὸν στολισμὸν τῆς θελκτικῆς νηπιαγωγῆς κυρίας Ἀννης ἢ κυρίας Πολυξένης. — Ἐνῶ εἰς τὴν ἐποχὴν ἡμῶν εἰδοσκομὲθα ὅτι κάλιστον χρῶμα ἦ, καὶ τὰ λοιπὰ ἐκεῖνα σχολαστικά, τὰ ὅποια εἰσέτι βλέπω ὡς εἰδεχθεῖς φαντασμαγραφίας ἱπτάμενα περὶ τὴν διάνοιάν μου, — ὦ! πόσον προώδευσαν αἱ διδακτικαὶ μέθοδοι καὶ τὰ σχολεῖα ἡμῶν!

Καὶ μὴ νομίσῃτε ὅτι δὲν εἶμαι τελείως πεπεισμένος περὶ τῆς προόδου ταύτης. Τούναντίον εἰμὶ πᾶν ὅ, τι δύναται τις νὰ καλέσῃ πεπεισμένος. Ἄλλ' ἡ φυσικὴ ἐκείνη ἀνησυχία προκειμένου περὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν ὄσῳ μικρῶν μου ἀγγέλων καὶ οἱ συνεχεῖς δισταγμοὶ τῆς συζύγου μου. . . . Διότι εὐρίσκωμεν, ὡς ἄνθρωποι ἄλλης ἐποχῆς δῆλοιστοὶ ἀπέναντι παντὸς νέου, ἀμφιβάλλοντες περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτοῦ, ὅτι θὰ ἦτο προτιμώτερον νὰ κρατήσωμεν τὰ τέκνα ἡμῶν οἴκαδε, νὰ τοῖς δώσωμεν οἱ ἴδιοι τὰς πρώτας ἀρχάς, καὶ, βελτιουμένων τῶν περιστάσεων νὰ ἐξακολουθήσῃ ὑπὸ τὴν ἰδίαν ἡμῶν ἐπίβλεψιν ἡ περαιτέρω διδασκαλία τῶν κατ' οἶκον. Ἐν μέσῳ τῶν σκέψεων τούτων, δισταγμῶν, ὡς καὶ ἄλλοις μετεδώσαμεν παρενετέθησαν αἱ συμβουλαὶ αὐτῶν καὶ οὕτως ἐπέισθημεν καὶ ἡμεῖς καὶ θὰ φιλοτιμηθῶμεν ν' ἀκολουθήσωμεν τὸ πανίσχυρον καὶ ἀκατάσχετον τοῦτο ρεῦμα τῆς προόδου στέλλοντες τοὺς πενταετέεις ἡμῶν ἀγγέλους εἰς τὸ νηπια-

γωγεῖον, ὅπως διδάχθωσιν ἐκεῖ τὴν ταπεινότητα, τὸ σέβας, τὴν μετριοφροσύνην, τὸν ἔρωτα πρὸς τὸ καλὸν καὶ τὴν καλὴν ἀπαγγελίαν εἰς τὰς κωμωδίας, ὅπως καὶ τὰ ἰδικὰ μας ἀγγελούδια ἐπαινέθωσιν εἰς τὰς ἐξετάσεις κατηγοροῦντα καὶ σατυρίζοντα τὸ ἡλιοτρόπιον φουστάνι τῆς μαμαῆς τῶν καὶ τὰ γυαλιὰ τοῦ παπᾶ». «ὦ! πόσον θὰ χαρῶμεν βλέποντες τοὺς ἀχροτάς (ἢ θεατάς; τί ὠφείλον νὰ εἴπω;) γελῶντας; ἀπὸ τοῦδε τρίβω τὰς χεῖρας.

Ἐν τούτοις μικρὸς τις δισταγμὸς ἔμενεν εἰσέτι εἰς τὴν σύζυγόν μου καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ γράψω ἄρθρον τι ἐναντίον τῶν νηπιαγωγείων, — ἀφελῆς συζυγικὴ πεποίθησις εἰς τὸ γενναϊότερον ἡμῶν, — ἴσως προκληθῆ ὑπεράσπισίς τις αὐτῶν παρὰ σοφοῦ ἀνδρός, ἡ τις τέλος πλεον θὰ κατέπειθεν ἡμᾶς. — Ἀναγινώσκουσα τὸ παρὸν θὰ ἴδῃ ὅτι καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος παρεσύρθην εἰς ἐγκώμια τῶν νηπιαγωγείων.

JOHN

Η ΑΠΟΚΟΙΜΙΘΕΙΣΑ ΜΝΗΣΤΗ

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΑΦΙΕΡΟΥΝΤΑΙ ΤΗ ΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ

—ο—

Α'.

Ἦγε τὸ εἰκοστὸν ἔκτον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτῆς ἡ Κυρία Μηριὸλ, ὅτε τὸ σκληρὸν δρέπανον τοῦ θανάτου ἀφῆρασε τὸν σύζυγον αὐτῆς.

Καταλιποῦσα τὸ λαμπρὸν μέγαρον, ἀπεκατεστάθη εἰς ἓν τῶν ἐξοχικῶν αὐτῆς κτημάτων. Μακρὰν τῆς τύβης τῆς πρωτευούσης ἐλησμένησε παντελῶς τὸν κόσμον, τὸν ὅποιον μόλις εἶχε γνωρίσει. Νὰ παραιτηθῆ οὕτως ἀπὸ πᾶσαν ἡδονὴν τοῦ κόσμου τούτου εἶναι ἀνώτερον τῆς τόλμης καὶ τοῦ θάρρους γυναικὸς τόσο νέας καὶ τοσοῦτον ὠραίας καὶ πλούσιας. Ἄλλ' ἡ Κυρία Μηριὸλ εἶχε μονογενῆ θυγατέρα πενταετῆ τὴν ἡλικίαν. Ὅτι δὲν ἤθελεν παραχωρήσει εἰς τὴν

μνήμην τοῦ συζύγου τῆς ἐπραττεν αὐτὸ εἰς τὴν παιδικήν, ἧτις τοῦ λοιποῦ ἀπῆται πᾶσαν τὴν μητρικὴν στοργήν. Πρὶν ἢ γίνῃ γυνὴ τοῦ κόσμου ἡ Κυρία Μηριὸλ ὑπῆρξε μήτηρ κατέθηκεν λοιπὸν ἀνεύλυπος τὸ σκληπτερον βασιλείας ὡς ἐκ τοῦ κάλλους καὶ τῆς χάριτος καὶ ἀφωσιῶθῃ ὁλόκληρος εἰς τὴν θυγατέρα αὐτῆς. Ἡ δεσποσὴν Μηριὸλ οὕτως ἠύξανεν ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐπιτήρησιν τῆς μητρὸς αὐτῆς.

Ἦγε τῆς οἰκογενεῖας Μηριὸλ φίλοι, ἐπισκεπτόμενοι πολλάκις τὴν κατάκλειστον ἐν τῷ ἀναχωρητηρίῳ αὐτῆς ἐρημίτιδα, παρεκίνησαν αὐτὴν οὕτως ἀφήσῃ τὸν μινύτων βίον· ἀλλ' ἐκείνη ἐδείκνυεν αὐτοῖς τὴν θυγατέρα τῆς λέγουσα:

— Ἰδοὺ ἡ μόνη χαρὰ μου καὶ τὸ τελευταῖον ὄνειρον. Οὐδὲν μὲ θλίβει· ὅτι ἀπόλωσα ἐπανευρέσθω αὐτὸ ἐπὶ τῆς ἀνατροφῆς τῆς θυγατρὸς μου καὶ τῆς παιδείσεως αὐτῆς.

— Ἀλλὰ γράσκει; τῇ ἔλεγον.

— **Ναί**, ἀπεκρίνετο μειδιῶσα, τὸ βλέπω ἐπὶ τινὰς λευκὰς τρίχας, ὡς ἔχω εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπὸ τὸ μέτωπόν μου, τὸ ἔποισεν ἀρχίζει νὰ ρυτιδῶται καὶ ἀπὸ τὸ κάλλος μου, τὸ ὅποιον παρακμᾷζει, ἀλλ' ἡ θυγάτηρ μου, ἡ προσφιλέτης μου Βιργινία, ἔρχεται κατόπιν μου, καὶ ὅτι χάνω ἐγὼ τὸ δρέπει ἐκείνη.

Ἡ Κυρία Μηριὸλ δὲν ἠκατάτο· ἡ θυγάτηρ αὐτῆς, ἡ προσφιλέτης τῆς Βιργινία, ἦτο ἐν τῇ ἐκτωκαιδεκαετῇ αὐτῆς ἡλικίᾳ, ἡ ἐντελεστέρα εἰκὼν τῆς καὶ αἱ ἐνθυμούμενοι τὴν μητέρα πρὸ τοῦ γάμου αὐτῆς ἐθαύμαζον τὴν ὁμοιότητα ταύτην.

— Δὲν θ' ἀφήσεις, τῇ ἔλεγον πολλάκις, τὴν ἀξίεραστον ταύτην κόρην κεκρυμμένην εἰς τὸ βάθος τῆς ἐπαρχίας; διότι δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ τὴν κρύπτεις ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ κόσμου· ὁ κόσμος τὴν ζητεῖ, τὴν θέλει, τὴν περιμένει.

— Ὁ θεὸς φυλάξει, ἀπήντη ἐκείνη· ὁ θεὸς φυλάξει νὰ στερήσω τὴν θυγατέρα μου ἀπὸ τῆς χάριτος εἰς ἣν ἔχει δικαίωμα· ἀλλ' εἰσέτι δὲν ἔφρασα εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔργου μου. Ἡ Βιργινία δὲν εἶναι ὑπανδρος· μόνον ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ

συζύγου αὐτῆς στηριζομένη θέλει εἰσελθεῖ εἰς τὸν κόσμον.

— Καὶ ὑμεῖς;

— Ἐγὼ; ἢ τὴν ἀκολουθήσω διὰ νὰ χάϊρω τὴν εὐτυχίαν τῆς καὶ ἴσως ὅπως ἀναπολῶ τὸ παρελθόν μου.

B'.

Ἦγε περιουσία τῆς Κυρίας Μηριὸλ καὶ τὸ λαμπρὸν αὐτῆς ὄνομα ἤρχον ὅπως ἐπισύρωσι περὶ τὴν Βιργινίαν ἱκανὸν ἀριθμὸν μνηστήρων. Ἐντὸς ἔτους αἱ καλλίτεροι καὶ αἱ μᾶλλον διακεκριμένοι νέοι εἰς τὸ ἐξάστιον κάλλος τῆς νεάνιδος ὁρμούμενοι προσέφερον λιθανωτὸν ἔρωτα. Ἐφορτᾷ δὲ καὶ ὑποδοχαὶ ἐτύγχανον ἀδιάκοποι εἰς τὴν παλαιάν ἐπαυλιν τῆς Κυρίας Μηριὸλ.

Εἰς τὰς διαφόρους ἐρωτήσεις τῆς μητρὸς αὐτῆς, ἡ Βιργινία, περὶ τῶν διαφόρων ἐρωτολήπτων νέων, ἀπεκρίνετο δι' ἑνὸς λακωνικοῦ καὶ ζωηρῶς τετονισμένου ὄχι.

— Ἡ στιγμή εἰσέτι δὲν ἔφρασε, διεννοεῖτο ἡ μήτηρ· Περιμένωμεν.

Ἡ ὠραία νεάνις ὁμοίως περιέμενεν τὸ λεπτὸν ἐκεῖνο κατὰ τὸ ὅποιον ἡ καρδία αὐτῆς ἠθέλεν ὀνομάσει εἰς τὸν οὐρανόν, τὸν εὐτυχῆ, ὃν ἀποκαλοῦσα σύζυγον θὰ ἐθεώρει ἑαυτὴν εὐτυχῆ.

— Ἀκριβὴ μου κόρη, λέγει μίαν ἐσπέραν ἡ Κυρία Μηριὸλ τῇ θυγατρὶ αὐτῆς, βλέπουσαν αὐτὴν ρεμβάζουσαν, ὁ Κύριος Ρενώ μοὶ ὠμίλησε χθὲς ἱκανὰ διὰ σὲ καὶ διὰ τὸν υἱόν σου.

Ζωηρότατον ἐρυθροῦν χρῶμα ἐθαψε τὰς παρειὰς τῆς παρθένου.

— Ὁ Κύριος Ρενώ, προσέθηκε ἡ μήτηρ, λογιζεται εὐτυχῆς ἀποκαλῶν σε θυγατέρα του· τί λέγεις περὶ τοῦ υἱοῦ σου;

— Σεβαστή μου μήτηρ, ἀπήντησεν ἡ νεάνις ἀσπαζομένη τὴν μητέρα τῆς μ' ἐδίδαξες νὰ μὴ σοὶ κρύπτω τίποτε καὶ νὰ μὴ ψεύδωμαι ποτέ.

— Λοιπόν;

— Εἶμαι εὐδαίμων δι' ὅτι σὰς εἶπεν ὁ Κύριος Ρενώ!

— Καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ σοὶ ἀρέσει ;

— Φρονῶ, καλὴ μου μήτηρ, ὅτι ἀφόβως δύναμαι νὰ τῷ ἐμπιστευθῶ τὴν εὐτυχίαν μου.

Ἡ Κυρία Μηριόλ ἐθλίψε τὴν θυγατέρα αὐτῆς ἐπὶ τῆς καρδίας της λέγουσα :

— Ἡ ἀπόκρισίς μου μὲ πληροῦ ἄκρας χαρᾶς ἀπὸ πολλοῦ ἠύχουμην ὅπως ὁ νέος οὗτος καταστή σὺζυγὸς σου.

Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ ταῦτα ἐπισήμως ἐκοινοποιήθη ὁ προσηχὸς γάμος τοῦ ἐξιεράστου νέου Ραούλ Ρενῶ μετὰ τῆς Χαριτοδρύτου νεάνιδος Βιργινίας Μηριόλ.

Γ'

Ἐκτοτε ὁ νεανίας ἤρχετο καθ' ἑκάστην εἰς τὴν ἑπαυλιν. Ἐφθανε τὴν μεσημβρίαν καὶ ἀνεχώρει τὸ ἑσπέρας εἰς ὦραν λιαν προκεχωρημένην.

Αἱ ὦραι παρήρχοντο ταχέως διὰ τοὺς μνηστῆρας ὁσάκις ἔμενον μαζῇ· τοῖς ἐφαίνετο ὅτι ἡ ὦρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ των ἔφθανε τάχιστα ἐνῶ ἡ τῆς συνεδρασίεώς των ἐβράδυνε. Ποτὲ δὲν βαδίζουσι καλῶς τῶν ἐρώτων τὰ ὠρολόγια !

— Ἐς αὐρίον ! ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους ἀποχωρίζομενοι.

— Κατὰ τὴν συνήθη ὦραν ἔλεγεν ὁ Ραούλ.

— Σὲ περιμένω· ἀπεκρίνατο ἡ Βιργινία.

Ἐσφιγγον μίαν εἰσέτι φορὰν τὰς χεῖρας ἐπειτα ὁ νέος ἐπήδα ἐπὶ τοῦ ἵππου του, ὅστις ἀνεχώρει ὡς βέλος.

Πρωίαν τινα ἡ Βιργινία κατέβη εἰς τὸν κήπον κρατούσα βιβλίον τι· ἐβάδιζε βραδέως, ἀλλώχρους καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἔχουσα ἐπὶ τῆς ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου ἐπιθηροβολούσης κίμου τῆς δένδρουστοιχίας.

Ἐπερίμενε τὴν ἀφίξιν τοῦ μνηστῆρος της. Περιδιαβάζουσα ἐν τῷ κήπῳ ἐσκέπτετο· ἀλλ' αἱ σκέψεις αὐτῆς ἦσαν φαιδραὶ, διότι χαρωπὸν μεδίαιμα ἔφερον τὰ γλυκεῖα αὐτῆς χεῖλη ἴσως ἀνεπώλει τρυφερὰς ἀναμνήσεις··· καὶ δικαίως.

Οὕτως ἐβάδισε πολλῶν, μὴ παρατηροῦσα περὶ ἐαυτὴν καὶ μὴδὲ φροντίζουσα εἰς ἄλλο ἢ μὲ-

νον ὅ,τι συνέβαινε ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς μὴδὲ θύλουσα ν' ἀνοίξῃ τὸ εἰς χεῖρας βιβλίον. Ἄναγιγνώσκουσα ἴσως νοερώς ἐν τῷ μέλλοντι περιπαθεῖς πόνημα, συντεθὲν μόνον καὶ μόνον δι' αὐτήν.

Εὐρίσκετο ἤδη μακρὰν τῆς ἐπαύλεως ἀλλὰ δὲν διανοεῖτο νὰ σταματήσει ἐὰν μικρὸς ρύαξ δὲν τῇ ἐφραττεν ἀποτόμως πως τὴν δίοδον ἣν ἠκολούθη. Τότε ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔρριψε τὸ βλέμμα δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἀπορήσασα ποῦ τὰ βήματά της τῆς ἔφεραν ἐν ἀγνοίᾳ της. Ἐσυρην ἐκ τῆς ζώνης ὠρολόγιον, ὁ ὠροδείκτης ἐδείκνυε τὰς ἑνδεκά· ἐστέναξεν ὑπολογίζομένη ὅτι ἐπὶ ὦραν εἰσέτι θέλει περιμένει τὸν μνηστῆρα της.

Ἐκίθησε παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ρύακος εἰς θέσιν χλοανθῆ καὶ κατᾶσκιον.

Δεξιῶθεν αὐτῆς ὑπῆρχε σωρὸς λίθων ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀνεριχθῆτο κισσὸς καταπράσινος. Ὁ θόρυθος τῶν βημάτων της ἐτάραξε τὴν ἡσυχίαν μικροῦ κοσφοῦ, ὅστις ἀπέπτη τῆς φουλαῶς του, ἐκβάλλων ὀξεῖαν φωνήν· ὑπολαῖς δὲ τις καθημένη ἐπὶ ὑψηλοῦ τινος δένδρου ἐκελάδει ἀρμονικῶς. Τὰ ἄνθη, τὰ ἀληθῆ τῆς φύσεως θυμακτικὰ δοχεῖα, διεσκόρπιζον πέμαξ τὰς εὐωδίας αὐτῶν παραττόμενα ὑπὸ ἐλαφρᾶς πνοῆς ἀνέμου ζεφύρου. Ὁ σπινηροβολῶν ἥλιος ἀπερρόφα καὶ τὰς τελευταίας σταγόνας τῆς δρόσου, ἀποξηραίνων τὰ φύλλα καὶ ζωογονῶν τοὺς ἡμιανοιχθίντας κάλυκας· ὁ δὲ ρύαξ μονότονος καὶ ἄελος ἐψιθύριζε βέων.

Ἡ δεσποσύνη Μηριόλ ἤνοιξε τὸ βιβλίον καὶ ἤρξατο ἀναγιγνώσκουσα αὐτό. Μετ' ὀλίγον ἠσθάνθη ἐαυτὴν καταβαλλομένην ὑπὸ τῆς θερμῆς τῶν διὰ μέσου τῶν κλάδων εἰσδυουσῶν μέχρις αὐτῆς ἀκτίνων τοῦ ἡλίου. Μηχανικῶς τότε ἀφῆρεσε τὸ ἐκ δαντελῶν περιλαίμυον της, ὅπερ ἐκάλυπτε τὸν λευκὸν λαμὸν καὶ τοὺς ἀλασαστράνους αὐτῆς ὤμους· τὸ ἐλαφρὸν ὕφασμα παρέσυρεν ὁ ἀνεμος καὶ ἔρριψε χαμαί, τότε δὲ ἐφάνη τὸ στήθος τῆς νεαρᾶς κόρης, χωρὶς αὐτὴ νὰ προσέξῃ εἰς τοῦτο ποσῶς.

Ἐπειτα· τὸ τέλος.

Ο ΚΑΦΕΣ

—o—

Ἡ ἐποχὴ τῆς χρήσεως τοῦ καφέ δὲν εἶναι ἀκριβῶς γνωστὴ. Ταξιδιωτῆς τις Γερμανὸς ὀνόματι Λεονάρ Ρουὼλφ θεωρεῖται ὡς ὁ πρῶτος πραγματευθεὶς περὶ καφέ, ἐν τῇ διηγήσει τῶν εἰς τὴν Ἀνατολὴν ταξιδίων του· ὀλίγον δὲ ὕστερον ὁ κ. Πρόσπερ Ἀλβίνος, ὅστις διέτριβεν ἐν Αἰγύπτῳ, ὡς ἱατρὸς τοῦ Προξενείου τῆς Βενετίας, ἀνέφερε περὶ τῆς χρήσεως τοῦ πημάτος τούτου ἐκτενέστερον. Ἡ χρῆσις τοῦ καφέ διεδόθη

ΚΑΦΕΟΔΕΝΔΡΟΝ

καφέαν εἰς τὰς ἀποικίας τῆς Ἰάβας.

Φυτὰ τινα μετακομίσθησαν εἰς τὸν βοτανικὸν κήπον τοῦ Ἀμστελοδάμου, ἐν δὲ ἐξ αὐτῶν μετακομίσθη περὶ τὰ τέλη βασιλείας Λουδοβίκου τοῦ δεκάτου τετάρτου εἰς Παρισίους.

Τέλος τὸ 1720 ὁ πλοίαρχος Δεκλιὲ ἐπρομηθεύθη τρία φυτὰ πρὸς μετακόμισιν αὐτῶν εἰς Μαρτινίκ, ἀλλὰ καθ' ἴδον δύο ἠφανίσθησαν, ἐν

ἐκ τῆς Ἀραβίας εἰς ὅλας τὰς Ὀθωμανικὰς χώρας.

Ταξιδιωτῆται ἐρχόμενοι ἐκ τῆς Ἀνατολῆς εἰσῆξαν τὸν καφέ εἰς τὴν Εὐρώπην περὶ τὰ μέσα τοῦ 17ου αἰῶνος, καὶ τῷ 1652 πρῶτον κατάστημα ὡς πωλητήριον τοῦ καφέ ἠνεώχθη ἐν Λονδίῳ, ἕτερον ἐν Μασσαλίᾳ εἰς τὰ 1670 καὶ τρίτον ἐν Παρισίοις τῷ 1672· ἀναφέρεται δὲ ὅτι χρῆσις τοῦ πημάτος τούτου ἐγένετο εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Γαλλίας ἀπὸ τὰ 1644.

Οἱ Βενετοὶ καὶ οἱ Γενουαῖοι ἐπὶ πολὺν καιρὸς ἐπεσείτιζον τὴν Δύσιν μὲ τὸν καφέ, ὃν ἐπρομηθεύοντο ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον.

Οἱ Ὀλλανδοὶ ζηλοτυποῦντες τὸ ἐπιχειρῆδες τοῦτο ἐμπόριον ἐκκαλιέργησαν πρῶτοι αὐτοὶ τὴν

δὲ ἐξ αὐτῶν μεταφερθὲν ἐγένετο σπέρμα γόνιμον ἐξ οὗ παρήχθησαν ὅλαι αἱ καφέαι, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὸ πλεῖστον τῶν Ἀντιλλῶν.

Τέσσαρα μεγάλα κέντρα ὑπάρχουσιν, εἰς ἃ παράγεται ὁ καφέ, εἶναι δὲ ταῦτα: ἡ Βραζιλία, Ἰάβας, Κεϋλάνη καὶ Ἅγιος Δομίνικος. (νήσος Χαϊτή).

Ἄλλαι γῶραι παράγουσαι καφέ εἶναι ἡ Με-

Μεσημβρινή Ἀραβία, Μαλαβάρη Μαήλη Σουμάτρα κτλ.

Ἡ παραγωγή τοῦ καφέ δύναται νὰ ἐκτιμηθῇ εἰς 330 ἕκκατ. Κορς ἢ ἐν Εὐρώπῃ καταβάλλωσις συμποσούται εἰς 240 ἕκκατ. τοῦ δὲ υπολοίπου τὸ πλεῖστον μέρος καταναλίσκεται εἰς τὰς Ἠνωμένους πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς.

ΚΑΛΛΙΕΡΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΦΕΑΣ. Ἡ καφέα ἀγαπᾷ ἀτιμόσφαιραν ὑγρὴν καὶ ἀραιοθεῖσαν, ὡς ἡ τῶν ὀρέων, τόπουσ ὑψηλοῦς, κατωφερείας λόφων, κοιλάδας ὀρέων ὕψους 1000 — 1300 μέτρων, καρποφορεῖ δὲ ἐπὶ 30 ἢ 40 ἔτη.

Δύο ἔτη μετὰ τὴν φυτεῖαν δυνάμεθα νὰ καλλιεργήσωμεν μετὰ τῶν καφεῶν φυτὰ λογοφόρα ἀραβόστυον, σιλικίπριον οὐδέποτε δὲ φυτὰ κλιματθέντα ἀτινα ἐμπλεκόμενα τῷ στελέχει βλάβπτουσι αὐτάς.

Εἰς τὰς Ἀντίλλας καὶ τὴν Ἀραβίαν αἱ καφέαι ἀνοῦσι ἐφ' ὅσον τὸ ἔτος ἢ τουλάχιστον δις τοῦ ἔτους, τὸ φθινόπωρον καὶ τὴν Ἀνοιξιν, ὁ δὲ καιρὸς τῆς ἀνήσεως διαρκεῖ ἐξακολουθητικῶς ἐπὶ 6 μηνῶν.

Ἡ καφέα ἀνθεῖ συνήθως τὸ τρίτον ἔτος καὶ ἡ παραγωγή της αὐξάνει ἐτησίως μέχρι τοῦ 30ου ἔτους.

Ἡ καφέα ὑπόκειται εἰς τὰς προσβολὰς πολλῶν ἐντόμων, ὧν τινὲς μὲν διατρυπῶσι τὸν φλοιὸν εἰσδύοντα ἐντὸς τῶν δένδρων καὶ ἐμποιοῦντα μικρὰς ὀπὰς ἀδιοράτους ἀνευ μικροσκοπίου, ἕτερα δὲ τρέπονται διὰ τῆς παρεγγυματώδους οὐσίαις τῶν φύλλων διάφορα κρυπτόγαμα φυτὰ ἀναπτύσσονται ἐπὶ τῶν καφεῶν καὶ δύναται νὰ ἐπιφέρωσι τὴν φθορὰν αὐτῶν οἱ μῦς πρὸς τοῦτοις εἰσὶ φοβερώτατοι ἐχθροὶ τῆς τῶν καφεῶν φυτείας.

ΣΥΓΚΟΜΙΔΗ ΚΑΙ ΕΞΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΚΑΦΕ. Ὁ καφὲς ὀμοιάζει πρὸς βύσινον, τὸ ἐρυθρῶδες χρώμα του, καὶ ἡ γλυκεῖα καὶ ὑπόξινο γεῦσις του προμηνύουσι τὴν ὀριμότητά του, συλλέγεται δὲ ἐκ διαλειμμάτων καθ' ὅσον οἱ καρποὶ ὀριμάζουσι, ἐκάστη συγκομιδὴ ἀπαιτεῖ τουλάχιστον τρεῖς ἐπισκέψεις κατὰ 5 — 6 ἡμέρας. Εἰς δὲ τὰς Ἰνδίας καὶ τὴν Κεϋλάνην ἡ συλλογὴ γίνεται διὰ χειρὸς ὁπότε οἱ καρποὶ ὀριμάζουσι Μαῦροι

διέρχονται τοὺς τοίχους τῶν καφεῶν, συλλέγουσι τοὺς καρπούς καὶ ἐκθέτουσι αὐτοὺς ἐν κινίστροις. Εἰς ἄλλα μέρη σείουσι τὰς καφέας ἐπὶ πανῶν ἐξηπλωμένων ὑπὸ τὸ δένδρον.

Πρὸς ἐξαγωγήν τοῦ καφέ ὑπάρχουσι διάφοροι τρόποι, οὕτως ἐνίοτε μὲν ἐκτρίγονται οἱ καρποὶ μετὰ δύο κιλίνδρων, ἀποβρέχονται ἐν ὕδατι πρὸς ἀπαλλαγὴν αὐτῶν ἐκ τοῦ σαρκώδους μέρους διὰ τῆς πρὸς ἀλλήλους τριβέως, καὶ ἐξαπλόνονται ἀκολουθῶς πρὸς ζήρανσιν, ὅτε τὸ σαρκώδες μέρος καὶ τὸ δεύτερον περιτύλιγμα ἀποχωρίζονται δι' ἐλαφοῦς τινος κατατριβέως ἢ λικημέως καὶ τὸ περιάλυμμα τοῦ καφέ λαμβάνει χρῶμα σχεδὸν ὑπόχληρον. Εἰς ἄλλα μέρη ὡς εἰς τὰ περίχωρα τῆς Μόκας ἀφίνουσι τοὺς καρπούς νὰ ὀριμάζουσι ἐντελῶς μέχρις οὗ πέσωσι κατὰ γῆς καὶ ζήρανθῶσι αὐτοθελῶς.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ ΔΙΑΚΡΙΤΙΚΟΙ ΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΚΑΦΕ. Ὁ καφὲς διὰ νὰ ᾖ καλὸς, πρέπει νὰ ᾖ νικητὸς, ξηρὸς, νὰ συντριβῆται δυσκόλως ὑπὸ τοῦ ὀδόντου, ὀμαλὸς καὶ στιλβερός, νὰ ἔχη ὀσμὴν εὐάριστον καὶ εὐώδη· εἶναι δὲ περιζήτητος ὁπότε εἶναι ἀκέραιος, κανονικὸς, ὅσον τὸ δυνατόν καθαρὸς καὶ μεγέθους μεσαίου πρὸς ἐκλογὴν τοῦ καφέ ἀνάγκη νὰ ἐξακρῖβώσωμεν τὸ μέρος ἐξ οὗ κατάρχεται, τὸ σχῆμα, τὸ χρῶμα αὐτῶν καὶ νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὴν ὀριμότητα, τὴν παλαιότητα, καὶ τὸν τρόπον τῆς διατηρήσεώς του, παρετηρήθη δὲ ὅτι ὅσον παλαιούται ὁ καφὲς τόσο καὶ καλλίτερος γίνεται. Καφὲς ζαρομένοσ χαρακτηρίζεται τὴν πρὸ ἐνὸς μηνὸς τῆς ὀριμάνσεώς του συγκομιδῆν καφὲς μαλακὸς καὶ σπογγώδης περικλείει εἴτε φύσει εἴτε τυχαίως μεγάλην ποσότητα ὕδατος, ὅπερ βλάβπτει, οὐ μόνον τὴν τιμὴν ἀλλὰ καὶ τὸ βάρος κατὰ τὴν πώλησιν.

Ἡ γεῦσις καὶ ἡ ὀσμὴ τοῦ καφέ, πρέπει νὰ ᾖ νικητὸς ὅσον τὸ δυνατόν καθαρὰ. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ καφὲς ἔχει ὀσμὴν ἀχόρου καὶ γεῦσιν σικάλειωσ· οἱ δὲ ἐμπειροπράγμονες δύναται διὰ μόνης τῆς μασῆσεως νὰ ἐκτιμήσωσι τὴν γεῦσιν τοῦ καφέ.

(Ἀκολουθεῖ?)

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

~~~~~

Δημοσιεύομεν κατωτέρω τὴν πρὸς τὸν μέγαν εὐεργέτην Ν. Ζαρίφην ὕμνον ποιηθέντα ὑπὸ τῆς ἐλλογίμου διευθυντρίας τοῦ ἐν Γαλατῇ Παρθεναγωγείου κ. κ. Παγωνῆς Ἀσπριώτου, ὅστις τονισθεὶς ὑπὸ τῆς ἰδίας ψάλλεται ἐν λαμπρῇ διφωνίᾳ ὑπὸ τῶν μαθητριῶν κατὰ τὰς ἐπισήμους τῆς σχολῆς τελετάς.

ΥΜΝΟΣ

Πρὸς τὸν εὐεργέτην

ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΖΑΡΙΦΗΝ

Δεῦτε ψάλλομεν, ὦ κόραϊ,
ἕμνους κ' ἄσματά σεμνὰ
ἔς τὸν Νικόλαον Ζαρίφην
εὐπατρίδην εὐκλεῖα.

Σὲ τὸν λάτριν τῆς παιδείας
κ' εὐεργέτην τῶν σχολῶν,
ἀνμνοῦμεν εὐγνωμόνως
καὶ ἐκ βάθους καρδίῶν.

Ὅς εὐγνωμοσύνης φόρον
δέξαι δάκρυα θεριμὰ,
καὶ τὸν ἕμνον, ὃν τανίζεις
ἢ σχολῇ μας ἐν χαρᾷ.

Δέξ' αἰσθήματα ἀθῶα
ἐκ χειλέων παιδικῶν,
καὶ τὰς δάφνας ἅς κομίζεις
ὁ μικρὸς μας ἑλικῶν.

Ὡς ὁ ὕψιστος ποτίζει
τὴν γῆν ταύτην μὲ βροχῆν
ἵνα δώσῃ μ' ἀφρονίαν
βλαστημάτων εἰς αὐτήν.

Καὶ σὺ οὕτω τὴν σχολὴν μας
προστατεύεις καὶ φιλεῖς,

καὶ γενναίως τὴν ἀρδεύεις
μ' ὅσα τὴν φιλοδοχεῖς.

Ἡ εἰκὼν σου τὴν σχολὴν μας
ὠραίζει καὶ κοσμεῖ
καὶ ἡ χεὶρ σου μᾶς στεγάζει
κ' εἰς καλὸν μᾶς ὀδηγεῖ.

Εἶδες ἄστεγα στρουθία
τεθλιμμένα τὴν ψυχὴν,
κ' ἐν τῇ θλίψει τῶν βαθεῖα
ἔσχεσ πατρικὴν στοργὴν.

Τ' ὄνομά σου ὡς ἀδάμας
καὶ χρυσὸς θὰ φυλαχθῇ
κ' εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μας
εὐλαβῶς θὰ φυλαχθῇ.

Ἦδη ἔχομεν πατέρα
ἔχομεν καὶ φωλεόν,
καὶ ἡ θλίψις μας ἐκείνη
μετετρέπη εἰς χαράν.

Ἡ σχολὴ μας ὡς προστάτην
τοῦ λοιποῦ σε θεωρεῖ
καὶ συνάμα εὐεργέτην
καὶ πατέρα σε καλεῖ.

ΔΙΤΑΡΓΙΑ

Ἀφοῦ ἀνθεῖσ σα Λυγαργιά
ὅπου νερὰ καὶ ἄμμοι
νὰ ἤμουν ἤθελα κ' ἐγὼ
τῆς ρεματιῆσ ποτάμι.

Νὰ κλίνουν τὰ κλωνάρια σου
νὰ πέφτουν στὰ νερά μου,
νὰ γίν' ἡ γῆ παράδεισος
κ' ἡ ρεματιὰ Χαρά μου.

Ἡ Πεταλοῦδα μάγισσα
ψυχὴ εὐτυχησμένη
ποῦ στοὺς ἀνθούσ σου πάντοτε
νὰ βρῶκομε κραιμμένη.

Ἡ ἀγρονόμι τοῦ βουνοῦ,
μικρὴ μὲν φιλομήλια
ποῦ νὰ πετῶ νὰ κελαιδῶ
στὰ δροσερὰ σου φύλλα.

Ἄλλὰ τί ἄπιστη νὰ πῶ,
καὶ τί νὰ κελαιδῶ ;
ἀφοῦ σὰν πρῶτα πλὴν δὲν λές
ἐγὼ θὰ σὲ κρατήσω.

Ἀφοῦ σὰν κόρη ἄστατη
σὰν Λυγαριὰ θλιμμένη,
μὲ τοῦ Μαίτου τὴν δροσιὰ
εἶσαι ἐρωτημένη.

Μὰ θὰ περάσῃ, θὰ διαβῆ
χωρὶς νὰ σταματήσῃ
ἢ θάλασσα θὰ τὴν δεχθῆ
ἢ γῆ θὰ τὴν ρουφήσῃ.

Φρούδα θὰ δεις τὰ ὄνειρα
τὰ κάλλη μαραμμένα
θὰ θυμηθῆς ἕνα καιρὸ
τὴν ρεματιὰ κ' ἐμένα.

Εἰς τὸ ποτάμι θὰ στραφῆς
καὶ στεναγμὸς θ' ἀφήσῃς
θὰ σ' ἀγαπᾷ ὡς πάντοτε
ἀλλὰ νὰ μὴν ἐλπίσῃς.

Πικρὰ πικρὰ παρὰ πονα
καὶ δάκρυα χυμένα
ποῦ σταλακτικτὴ ὁ καιρὸς
θὰ τᾶχη καμωμένα.

Χάλλη Ἰουλίου 1887.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΠΕΛΩΝΗΣ.

ΠΡΟΣ ΜΙΑΝ ΦΙΛΑΡΕΣΚΟΝ

Τὸ νὰ ζητῆς εἰς πένητος τραπέζας,
[μεγαλεῖα
Κ' εἰς χωρικοῦ κηπάριον ἀνοῦντα
[ρούδα κ' ἴα.

Τὸ νὰ ζητῆς εἰς τράπεζαν Λουκούλου,
[ἡσυχίαν
Σεμνότητα, ἀπλότητα καὶ ὄχι ἐνζώϊαν.

Τὸ νὰ ζητῆς εἰς τὸν βωμὸν τοῦ Ἑρω-
[τος θυσιαν,
Ὡς θῆμα νὰ προσφέρωσιν οἱ νέοι τῆν
[καρδίαν

Καὶ νὰ ζητῆς τὰ στήθη των γιὰ σὲ νὰ
[φθισιῶσι
Καὶ ὅταν ἐκ τοῦ ἔρωτος οἰκτρῶς ἀ-
[γριωῶσι

Σὺ νὰ ζητῆς, μὲ γέλωτα αὐτοῦς νὰ ἀν-
[ταμοιβῆς
Κ' ἐλπίδα ἔρωτος αὐτοῖς οὐδέποτε νὰ δι-
[δῃς.

Τὸ νὰ ζητῆς ἐκ πεισματος δυστυχη-
[σμένους νέους,
Ὅς σὲ ἐράται ἐμμανῶς καὶ ὄν ἠγάπας
[τέως

Νὰ ἰησιονῆ τὸ ὄμμα σου καὶ τὴν
[γλυκερὰ μορφὴν σου
Ἐνῶ ἡ μαύρη του καρδιὰ εἶναι καὶ ἰ-
[δική σου,

Εἶναι ταῦτόν ὡς νὰ ζητῆς τὸ πᾶν ν'
[ἀλλάξῃ νόμον
Ὁ ἥλιος τῆς Δύσεως κ' Ἀνατολῆς τὸν
[δρόμον

Εἶναι ταῦτόν ὡς νὰ ζητῆς φιλάρε-
[σκος νὰ ζήσης
Ἐν ἀφανείᾳ καὶ τιμᾶς καὶ δόξαν
[νὰ ἀφήσῃς.

ΙΩΑΝΝΗΣ Γ ΚΑΠΕΛΛΑΣ

Τὰ κατωτέρω χαριέστατα ποιημάτια τοῦ κ.
Κουμάρ ἐστάλησαν ὅπως δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ
4ῳ φυλλαδίῳ, ἀλλ' ἐναντίον τῆς ἐπιθυμίας μας
εἶχον φθάσει μικρὸν μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς
ἕλης τοῦ τετάρτου, δι' ὑπερ δημοσιεύονται σή-
μερον.

ΕΠΙ Τῷ ΘΑΝΑΤῷ ΤΟΥ ΕΙΚΟΣΙΟΚΤΑΕΤΟΥΣ

ΣΤΕΦΑΝΟΥ Α. ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ

Νῆχης μικρὰ τριανταφυλλιά χωρὶς ἀνθὸ καὶ
[κλωνο
κί' ἀντὶ νεροῦ μὲ δάκρυα νὰ τὴν ποτίζῃς μόνο...
νὰ βλεπῆς ὕστερα μὲ μίσης τὸ φύλλο τῆς νὰ
[βγαίνῃ

καὶ τὴν σιὰ τοῦ κάλυκος εἰς τὸ κλωνὶ κρου-
[μένῃ...
ν' ἀξιώθῃς δὲ νὰ τὴν ὄθῃς μὲ ὄλιον σου τῆς
[κόποι

τριανταφυλλιά καμαρωτὴ στὰ χέρια σου κα-
[τόπι...
μ' ἕνα μονόκροβον ἀνθὸ, τριαντάφυλλο δροσιὰτο...
κ' ἐξείκνης ἄγριος Βορείας νὰ σοῦ τὸ ρίψῃ κάτω,
τί γίνεσαι; καὶ τί μπορεῖς εἰς τὸν Βορεῖα ἐκεῖνο
νὰ κάμῃς μὲ τ' ἀδύνατον τὸ ὄπλον σου... τὸν
[θρῆνον;

Β'

Ἔτσι κ' ἐσένα ἀνθηρέ, ὦ Στέφανε κ' ἐσένα
ποῦ δὲν μπορεῖ τῆς χάρες σου νὰ παραστήσῃ
[μένεα...
Ἔτσι καὶ σέ, Μαρκόπουλε, καμαρωτὸ λουλουδί
ποῦ ἦταν ὁ βίος σου γλυκύτατον τραγοῦδι
κ' ἐσένα σ' ἔριψε σκληρὰ τοῦ Χάρου τὸ δρεπάνι
καὶ στοὺς γονεῖς σου ἄρῃσε πληγὴν ποῦ δὲν θὰ
[γαίνῃ...

Κλάψτε τον! κλάψτε τον... γονεῖς καὶ συγ-
[γενεῖς καὶ φίλοι
καὶ ὅποιος τὸν ἐγνώρισεν νὰ κλάψῃ τὸ ὄφειλε...

ΤΖΩΝ ΔΕ-ΤΖΑΚΟΜΟΣ

Ἀέρας-Ματαιότης.

(Ἀφιερῶται τῇ μνήμῃ του).

Ἀφοῦ τὴ φλογερὴ αὐγὴ θενῆυρη νύχταν μαύρη,
Ἀφοῦ τὴ δόλια ἀνοιξὶ ψυχρὸς χειμῶνας θά' ἔρῃ.
Ἀφοῦ κ' ὀλόκληρη ἡ γῆ κ' αὐτὴ θὰ σβύσ' ἀκόμα
Καὶ οὐρανοὶ καὶ θάλασσα θὰ γίνεν ἕνα στρώμα...

Ἀφοῦ καὶ ὅποιος γεννηθῆ με γέλοια καὶ παιγνί-
[δία...

Καὶ με αὐτὰ ἀνατραφῆ... γεράση με τὰ ἴδια...
Καθὼς ὁ ΤΖΩΝ ΔΕ-ΤΖΑΚΟΜΟΣ, γιὰ τὸν ἑποῖτον
[γράφω

Πηγαίνει τόσο ξαρκικὰ στὸ σκοτεινὸ τὸν τάφο...
Ποιὸς ἤμπορεῖ νὰ ἀρνηθῆ, ποιὸς δούλος, ποιὸς
[δεσπότης.

Ὅτι δὲν εἶνε ἡ ζωὴ ΑΕΡΑΣ ΜΑΤΑΙΟΤΗΣ ; ...

Πέρα 29 Ἰουνίου 1887.

CONMAR

ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑ

Ὡσὼν τοὺς ψεύστας παιητὰς δὲν ἐρχομαι νὰ
[κλάψω.
Τὸν πόθον τοῦ αισθάνομαι, μονάχα θὰ σοῦ γράψω:
Ἄντι ζωῆς χίλιων χρονῶν σ' ὠρατὸ λεύκω-
[μά σου

Ἐπρωτιμῶσα μὲ σιγῆν νὰ ζήσω στὴν καρ-
[δίᾳ σου!

ΑΛ. ΠΕΡΔΙΚΙΔΗΣ.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ἄλθηνέ στιχοποιεῖ περὶ μὲν μαθημένο
Ἐνθίμισας τὸν ἔρωτα γιὰ νάνους καμωμένο,
Καὶ ἔγραψας εἰς λεύκωμα τοὺς πόθους τῆς
[ψυχῆς σου
Μὰ θὰ γελάσῃ πίστευσε κ' ἡ Μεγαλοῦμαζύ σου.

ΠΕΡΑΝ

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἐν Εὐρώπῃ πενθεοὶ φεραῦντες μαῦρα, διότι
τὸ μέλαν εἶναι χρῶμα τοῦ σκότους μὲ τὸ ἐποῖ-
ον παρεμιάζουσι τὸν θάνατον καὶ τὴν στέρη-
σιν τῆς ζωῆς ἦτοι τοῦ φωτός. Εἰς τὴν Κίναν με-
ταχειρίζονται τὸ λευκὸν χρῶμα, διότι δοξάζου-
σιν ὅτι ὁ ἀποθανὼν εὐρίσκειται εἰς τὸν οὐρανὸν

τὸν τόπον τῆς ἀγνότητος. Εἰς τὴν Αἴγυπτον θεωρεῖται πένθιμον τὸ κίτρινον χρώμα ἐπειδὴ τὰ φθίνοντα ἀνθὴ καὶ φύλλα λαμβάνουσι τὸ χρώμα τοῦτο. Εἰς τὴν Αἰθιοπίαν εἶναι ἐν χρήσει τὸ φαῖον χρώμα, ὡς εἰκονίζον τὴν γῆν ἐξ ἧς ἐγεννήθημεν καὶ εἰς ἣν ἐπιστρέφομεν. Εἰς τινὰ μέρη τῆς Τουρκίας τὸ χρώμα τοῦ πένθους εἶναι τὸ κυανοῦν ἐπειδὴ τοιοῦτον εἶναι τὸ χρώμα τοῦ οὐρανοῦ πρὸς ὃν ἀπέρχονται οἱ θενεῶτες. Ἐξ ἕκαστου ὁμοῦ εἰς ἄλλα μέρη εἶναι τὸ ἐρυθροῦν καὶ τὸ ἰάνθιον ἐπειδὴ ἀμφότερα εἶσι σύγκρασις τοῦ μέλανος καὶ τοῦ κυανοῦ, καὶ τὸ μὲν πρῶτον σημαίνει τὸν πόνον τὸ δὲ δεύτερον τὴν ἐλπίδα.

* *

Ἡ ἐπαιτεία κατέστη ἀληθὴς μάστιξ ἐν Γαλιλίᾳ τυγχάνουσα δὲ ἀπηγορευμένη ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, τούτου ἕνεκα πάντες οἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ἐπαίτῃ τρέχουσι πρὸς τὴν πρωτεύουσαν ἔθθα εὐρίσκουσιν ἀμέσως τὰς ἀναγκάσις ὀδηγίας πρὸς ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός των. Ὑπάρχουσι πρακτορεῖα ἐπαιτῶν, ἐγκατεστημένα συνήθως ἐν οἰνοπωλείοις. Ὁ διευθυντὴς ἐνὸς τοιοῦτου πρακτορείου ἔχει διηρημένον τὸ γραφεῖον του εἰς δύο· εἰς τὸ τμήμα τὸ λαμβάνον πληροφορίας καὶ εἰς τὸ τμήμα τὸ χορηγοῦν αὐτὰς ταῖς δεομένους, τοῖς ἐπαίταις. Πρὸς τοῦτο ἔχει ἐιδικούς ὑπαλλήλους, οἵτινες διὰ διαφόρων μέσων μακθάνουσι τὸ ὄνομα, τὴν διαμονήν, τὸν βίον, τὸν χαρακτῆρα, τὰς πολιτικὰς δοξασίας κ.λ.π. τῶν ἐπὶ φιλανθρωπικῆ διακρινόμενων κατοίκων τῶν Παρισίων· οἱ ὑπάλληλοι οὗτοι εὐρίσκονται εἰς σχέσεις πρὸς τὸ πρῶτον τμήμα τοῦ πρακτορείου καὶ οὕτω συντάσσονται λεπτομερεῖς κατάλογοι. Ὁ ἐπαίτης ὁ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ἐρχόμενος καὶ οὐδένα γινώσκων ἐν Παρισίοις ἀποτείνεται εἰς τὰ πρακτορεῖα ταῦτα καὶ τὸ δεύτερον τμήμα παρέχει αὐτοῖς τὰς ἀναγκαίας ὀδηγίας.

* *

Ἐσχάτως ἐξεδόθη ἐν Ἀγγλίᾳ σύγγραμμα ὀγκώδες, περιέχον τὸν ἀριθμὸν πάντων τῶν ἐν τοῖς δυσὶ ἡμισφαίροις ἐκδιδομένων ἡμεριδίων ὡς καὶ τοὺς τίτλους αὐτῶν, μετὰ τῶν εἰκόνων

τῶν διαπρεπεστέρων καὶ σπουδαιότερων διευθυντῶν καὶ ἀρχισυντακτῶν.

Ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ ἀναγινώσκομεν, ὅτι ἔπασαι αἱ ἐκδιδομεναι ἡμεριδίδες ἀνέρχονται εἰς 35,000.

Ἐκ τούτων 20,000 ἐκδίδονται ἐν Εὐρώπῃ οὕτω:

5,000 ἐξ ὧν 800 καθημεριναί ἐν Γερμανίᾳ· 4,000 ἐξ ὧν 200 καθημεριναί ἐν τῇ Μεγάλῃ Βρετανίᾳ· 4,092 ἐξ ὧν 360 καθημερινὰ ἐν Γαλιλίᾳ.

Εἴτα ἔρχονται αἱ ἐν Ἰταλίᾳ, Αὐστρίᾳ, Ἰσπανίᾳ, Ρωσίᾳ, Τουρκίᾳ, Ἑλλάδι, Βελγίῳ, Σουηδίᾳ καὶ Ὀλλανδίᾳ ἐκδιδομεναι, ὧν ὁ ἀριθμὸς συγκριτικῶς ἐλάχιστος εἶναι.

Ἐν Ἀσίᾳ ἐκδίδονται 3,000, 206 ἐν Ἀφρικῇ, 700 ἐν Αὐστραλίᾳ καὶ 8 ἐν τοῖς νήσοις τῆς Σάνδθως. Τὸ λοιπὸν ἀνήκει εἰς τὴν βόρειον καὶ νότιον Ἀμερικὴν.

Πάντα τὰ ἀντίτυπα τῶν περιοδικῶν ἐκδιδομένων ἐν Λονδίῳ συγγραμμάτων ἀνέρχονται εἰς 1 δισεκατομμύριον καὶ 17 ἑκατομμύρια· ἐν Παρισίοις δὲ 1 δισεκατομμύριον καὶ 100 ἑκατομμύρια!

M. Δ.

Ἐσχάτως ἐξεδόθη τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Οἱ ΔΥΟ ΦΙΛΟΙ ἦτοι Η ΑΛΗΘΗΣ ΦΙΛΙΑ» πρωτότυπον διήγημα συγγραφὴν ὑπὸ τοῦ εἰκοσαετοῦς νέου Ἀθηναίου Ν. Μαυρομμάτου. Ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἐν λόγῳ διηγήματος τυφλὸς ἐκ γενετῆς τυγχάνων, ἠναγκάσθη ἵνα ὑπαγορεύσῃ αὐτὸ ἄλλῳ, ὡς ἐν τῷ προλόγῳ ἐν συγκινητικωτάτῃ γλώσῃ λέγει. Συνιστῶμεν θερμῶς τὸ ἔργον τοῦ ἀτυχοῦς πλὴν μεγαλοφυοῦς τούτου νέου, ὅπερ δύναται νὰ εὐρῆ ὁ βουλόμενος παρὰ τῷ ἐκδότῃ ἐν Ταταούλοις, ὁδῆς Χατζῆ Ἀχμέτ μαχαλεσή, ὡς καὶ παρὰ τῆ διευθύνσει τοῦ «Λογιόου Ἑρμοῦ».

* *

* *

ΠΟΙΚΙΛΑ

—ο—

Ἐν τινι ξενοδοχείῳ Κύριός τις ἀφωῦ ἐγευμάτισε καὶ ἐπλήρωσε τὸν λογιζμὸν του, ἐρωτᾷ τὸν ξενοδόχον ἂν τὸν ἐπλήρωσε σωστά. — Μάλιστα Κύριέ μου καὶ εὐχαριστῶ πολὺ μάλιστα (ἀπαντᾷ ὁ ξενοδόχος) μόνον τὸν ὑπηρετὴν ἐλησημονήσατε. — Ἄλλὰ δὲν ἔραγα ἐξ αὐτοῦ τοῦ φαγινοῦ (ἀπαντᾷ ἐκθαμβῶς ὁ πελάτης).

— Γίννη (λέγει κύριός τις τὸν ὑπηρετὴν του) πρόεξεν νὰ μὲ ἐξυπνήσῃς τὸ πρωὶ εἰς τὰς τέσσαρας, διότι τὴν πέμπτην ἀναχωρεῖ ἡ ἀμαξοστοιχία. — Ὁραμὸς σας Κύριε (ἀπαντᾷ ὁ ὑπηρετῆς) ἀλλὰ θὰ μοὶ κάμῃτε τὴν χάριν νὰ κτυπήσῃτε τὸν κώδωνα διὰ νὰ φθάσω.

Πόσον ὠραία εἶναι ἡ καπνοσακούλα σας καὶ πόσον καλῶς κεντημένη (ἐλεγε κυρία τις πρὸς τὸν παρακαθήμενόν της Κύριον) νὰ τί θὰ πῆ νὰ ἔχῃ τις φίλας νὰ τὸν κ ε ν τ ο ῦ ν — Δὲν εἶναι ὁμοῦ τεχνικὸν καὶ τόσο λεπτὸν τὸ τῆς καπνοσακούλας μου (ὑπέλαθεν οὗτος), ὅσον τὸ ἰδικόν σας, φίλι, κ ε ν τ η μ α .

Ἄπό τινος χρόνου ἡ σύζυγος ἐνὸς ἀξιωματικοῦ, προουρόντος ἐν μικρᾷ πόλει, κατελήφθη ὑπὸ νευραλγίας, ἀνησυχούσης τὸν σύζυγόν της, ὅστις μετὰ κλεῖται τὸν ἰατρὸν.

— Ἴδετε τὴν σύζυγόν μου, ἰατρέ, ἀγνοῶ τὴν ἀσθενείαν της, ἤτις τὴν κατέστησε δύστροπον· σὰς ἀφῆνω μόνους. ὅπως σὰς ἐξηγηθῆ μᾶλλον ἐλευθέρως.

Ὁ ἰατρὸς ἐξετάζει αὐτὴν.

— Ἄχ! ἰατρέ, ἀπαντᾷ ἡ ἀσθενής, ἀποθνήσκω ἐκ λύπης, δὲν δύναμαι νὰ ζήσω πλέον, εὔρετέ μοι ἐν φάρμακον.

— Θεέ μου! κυρία πρέπει νὰ ἀλλάξῃτε διαμονήν.

— Ὁ μάλιστα, νὰ ἀλλάξω. . . . Τὸ σκέπτομαι τοῦτο, ἀλλὰ εἶναι τόσοσιν πληκτικὸν νὰ στενοχωρηθῆ τις! Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀλλάξῃ τοιαύτην ὁ σύζυγός μου ἂντ' ἐμοῦ;

— Ἀναμφιβόλως, κυρία, στείλατε αὐτὸν εἰς Μασσάουαν καὶ ὑπόσχομαι νὰ σὰς θεράπεύσω.

K. Λ. Μ.

ΑΙΝΙΓΜΑ Ε'

—ο—

Τὸ πρῶτον μου ἤμισυ χρησιμεύει εἰς βαφὴν
τὸ δ' ἕτερον ὑπονοεῖ νῆσον τὸ πάλαι ὀνομα-
[στῆν
τὸ δὲ σύνολόν μου θηρίον ἐπίφοβον καὶ τρο-
[μερόν.
K. Λ. Μ.

Mon premier sert à tirer de l'eau,
Mon second est un animal marin
Mon tout est un grand poète tragique.
K. L. M.

ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟΝ.

Πατήρ τις εἶχε ἡλικίαν 42 ἐτῶν ὁ δὲ υἱὸς του 11. Μετὰ πόσα ἔτη ἡ ηλικία τοῦ πατρὸς θέλει γίνεαι διπλασία τῆς τοῦ υἱοῦ;

Ἄδ. . .

Λύσις Αινίγματος Γ'.

ΚΛΙΝΗ

ΛΥΤΑΙ. — Π. Περισίδης. — Ν. Ι. Γενναρόπουλος. — Ίωάννης Γ. Καπέλλας. — Εύστ. Λιθαθινόπουλος. — Γ. Μελέτιος. — Ι. Μ. Τζαύρας — Ν. Π. Κακουλίδης. — Κ. Λάντζης. — Αιδ. Π. Καλλίνικος. — Γ. Άνδρεάδης. — Νικ. Κοκιδόπουλος. — Μελοπομένη Φλουράκη. — Φεβρωνία Μουτεβελλή. — Εύτέρπη Ι. Μαργαρίτου. — Ουρνία Βλαγοπούλου. — Πολυξένη Δ. Γεωργιάδου.

Λύσις Γρίφου Β'.

ΦΙΑΕΙ ΤΟΥΣ ΚΑΛΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ

ΛΥΤΑΙ Ν. Ι. Γενναρόπουλος — Άντ. Άδαμίδης — Άδελφοί Κοκιδόπουλοι. — Κ. Λάντζης. — Α. Ψωμάς.

Λύσις Γρίφου Γ'.

Η ΕΝ ΦΥΛΛΩ ΕΙΔΙΚΡΙΝΕΙΑ ΑΡΕΤΗ ΕΣΤΙΝ

ΛΥΤΑΙ. — Αιδ. Π. Καλλίνικος. Κ. Λάντζης. — Ν. Π. Κακουλίδης. — Έμ. Μουτεβελλής. — Α. Δ. Οικονόμος. — Δ. Τρανός. — Φεβρωνία Μουτεβελλή. — Α. Νικολαΐδου. — Έλενη Κ. Κυριώτου. — Άθηνά Κυριώτου.

Λύσις Αινίγματος Δ'.

ΠΑΤΜΟΣ-ΑΤΜΟΣ

Πάτμος καλεῖται τὸ νησί
 μὲ ἐξ δὲ γραμματάκια
 καὶ τὴν προφέρουν. ὦ «Έρμη»,
 δυσκόλως τὴ παιδάκια.
 Τὸ Π ἂν θέλῃς παρευθῆς
 νὰ τὸ τινάξῃς πίσω,
 μὲ ἔκπληξίν σου θὰ ἰδῇς
 πετῶν πῶς θὰ σ' ἀφῆσω.

N. Π. ΚΑΚΟΥΓΙΑΔΗΣ.

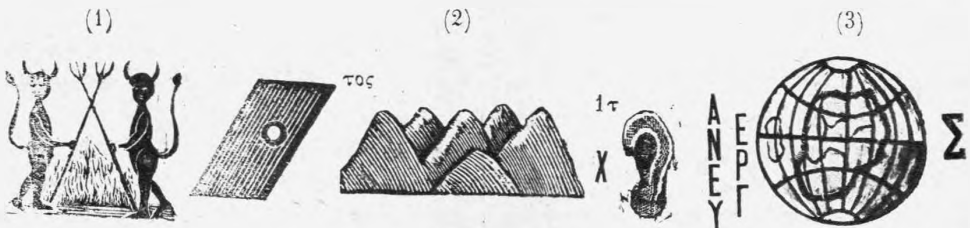
ΛΥΤΑΙ. — Ε. Μουτεβελλής. — Ι. Μ. Τζαύρας. — Άπ. Καλλέργης. — Ι. Δ. Μεταξάς. — Π. Ίωαννίδης — Μ. Μικρόπουλος — Ν. Κοκιδόπουλος. — Μελοπομένη Φλουράκη. — Α. Νικολαΐδου. — Φεβρωνία Μουτεβελλή.

Λύσις Προβλήματος Α'.

1	5	2	6	3	7	4	=	28
2	6	3	7	4	1	5	=	28
3	7	4	1	5	2	6	=	28
4	1	5	2	6	3	7	=	28
5	2	6	3	7	4	1	=	28
6	3	7	4	1	5	2	=	28
7	4	1	5	2	6	3	=	28
=	28	28	28	28	28	28		28

ΛΥΤΑΙ. — Ίωάννης Λάντζης. — Άντ. Άδαμίδης. — Γ. Άνδρεάδης. — Ε. Μουτεβελλής.

ΓΡΙΦΟΣ Δ'

(1) Τὸ βασιλεῖον τοῦ Πλούτωνος. (2) Ὅρος τῆς Φθιώτιδος. (3) Ἀσία.

ΗΛ. ΡΑΠΤ.